

CONTRA

nr 3 2010 (nr 211 från starten) årgång 36 Pris 25:-

Vänsterns konungadöme
Vetenskap om valfläsk
Ayaan Hirsi Ali

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Géza Molnár

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord kommer
endast i den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per
år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller
bankgiro 5682-0392.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Sampo 800018-70846087.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Benny H. V. Anders-
son, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson,
Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David
Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien,
Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C.
Brownfeld i USA.

Presslagd 2010-06-02
Strands Grafiska, Lindesberg 2010

Magnus Ivarsson har skrivit boken "Vänsterns konungadöme". Omslaget till detta nummer av Contra är lånat från bokomslaget. Magnus Ivarsson tar upp det svenska samhället som märkligt och avvikande. Det som är onormalt i resten av den civiliserade världen är standard i Sverige. Är svenskarna världens egendomligaste folk? Contra återger ett avsnitt ur boken på sidan 3.

CONTRA-NYTT

Ny Contra-bok

Ekonomerna Magnus Ivarsson har skrivit en ny bok som just kommit på Contra Förlag. Boken är på 230 sidor och är en kritisk exposé över den politiska och ekonomiska utvecklingen i vårt land under de senaste fyrtio åren. Inte minst riktas kritiken mot svenskarna som låtit allt detta ske. Är svenskarna världens egendomligaste folk? frågar sig Magnus Ivarsson. Själv har han lämnat landet, men följer vad som händer på nätet och återkommer på plats för att se vad som händer i hans gamla land någon gång varje år. Läs ett utdrag ur boken på nästa sida.

Beställ boken genom att skicka in 240 kronor på plusgiro 85 95 89-4 och skriv "Ivarsson" som meddelande.

Verksamhetsberättelsen

Contras verksamhetsberättelse för 2010 är färdig. Du kan hitta den på <http://www.contra.nu/vb09.html>. Det finns också en särskild ekonomisk redogörelse som kan rekvireras från Contra av dem som under året gett Contra ett bidrag på minst 500 kronor.

Vill Du scanna in gamla Contra?

Från 1999 finns alla gamla utgåvor av Contra på nätet. Men det finns tjugofyra äldre årgångar där bara några enstaka nummer finns tillgängliga. Vi skulle helst se att det gjordes ordentliga sökbara pdf-filer av de äldre utgåvorna. Men det kräver tillgång till teknisk utrustning, programvara och kompetens som knappast någon Contra-läsare har idag. Men inscanning som bildfiler (pdf) borde inte vara omöjligt. Är det någon som är intresserad och har tid tillgänglig så är det bara att höra av sig, så ser vi till att Du får gamla pappersexemplar att jobba med. Mejla till redax@contra.nu

Vänsterns konungadöme

- är svenskarna världens egendomligaste folk?

Sveriges glanstid ligger i det förflutna. Och under senare decennier har Sverige fortsatt resan brant utför. Även om det må vara att greker och andra kanske tillfälligt vill göra Sverige äran stridig, så har den svenska utförslöpan pågått längre.

Magnus Ivarsson är civilekonom med en lång internationell yrkesverksamhet, bland annat som rådgivare åt Världsbanken i Afrika och Latinamerika. Han ger sin syn på bristerna i svenskt samhälle och svensk ekonomi.

Allt sammanfattas i den nya Contra-boken "Vänsterns konungadöme". Den går att beställa direkt från Contra, enklast genom att sätta in 240 kronor på plusgiro 85 95 89-4. Boken är på 230 sidor och här nedan följer ett utdrag ur boken.

År 1990 hade bara 7 procent av Sveriges storföretag sina huvudkontor utomlands. År 2002 hade den siffran höjts till 33 procent, allt medan småföretagen i förhållande till BNP och folkmängd blivit de allra mest sällsynta i Sverige i hela Europa. Dessa har minskat sedan mitten av 1990-talet med 3 procent, medan snittet för alla andra EU-länder var en ökning med hela 14 procent (fram till 2008). Mellan 2001 och 2003 ökade de 25 största svenska företagen sina anställningar utomlands med 43 000. Här hemma minskade de med 33 000!

Hade Sverige sedan år 1969, när Palme började sitt fögderi och Sverige blev ordentligt socialiserat, haft samma tillväxt som övriga Europa, skulle varje svenskt hushåll haft 250.000 svenska kronor mera till sin disposition. Vår eländiga sjukvårdssektor hela 53 miljarder kronor mera till sitt förfogande.

Vår industri hade år 1993 fallit tillbaka till samma producerade volym som 1983, för att mellan 1993 och 2002 ytterligare ha fallit med över 20 procent!

"Union Bank of Switzerland, UBS Zürich" publicerar (ungefär vart tredje/fjärde år) världens förmodligen bästa statistik över levnadsstandarden i olika städer: "Prices and Earnings around the Globe". UBS jämför löner i olika länder för en grupp yrken, inalles tolv i olika storstäder. Sen jämför man hur mycket de kan köpa ur en varukorg bestående av 111 olika varuslag, universellt sammansatt, vanliga saker. Alltifrån ett kilo bröd och kött till en flaska vin och ett kilo ost. En

tandborste och en kostym. En hårklippning och bil av definierat slag. Yrkena varierar från metallarbetare till avdelningsföreståndare i ett medelstort företag, bankkassör till civilingenjör, byggnadsarbetare och mellanstadie lärare. Sen jämför man hur mycket de kan köpa för sina pengar. På detta sätt undviker man problemen med under/övervärderingar av olika valutor, som inte minst gör jämförelser med mind-

magnus.ivarsson@contra.nu

re utvecklade länder rent missvisande, där allting ofta är mycket billigt att köpa. Detta i motsats till Sverige, där livsmedelspriser och bostadskostnader nästan är 20 procent högre än i övriga Europa, vilket naturligtvis sänker svensk levnadsstandard relativt sett. I konventionell BNP- och levnadsnivåstatistik sammanställs oftast bara totala lönesumman i landet och delas sedan med antalet invånare, vilket faktiskt gör det hela ordentligt missvisande. På senare tid har emellertid den statistiken börjat justeras med generella valutapariteter, det vill säga olika nationella valutors köpkraft/värde sinsemellan. Ej heller säger den statistiken särskilt mycket om den egentliga levnadsstandarden och speciellt då hur dyrt det är för en konsument i respektive land. Det vill säga – oavsett valutapariteter – och valutorna som rör sig upp och ned nästan som ett hav i styv kuling – så är vissa länder de facto billiga, andra dyra att leva i, och svängningar i

valutorna tar åratals tid att slå igenom på ett lands hemmaplan, om de överhuvudtaget gör det. Ej heller tas hänsyn till skatterna i landet. Det vill säga, ju mera skatterna höjs i ett land, desto mera ökar, enligt OECD-byråkraternas statistik levnadsstandarden i landet! Så när Sverige höjde momsens ökade den svenska BNP med lika mycket enligt denna statistiks utformning! Och därmed det svenska välståndet, jämfört med utlandet! Det vet ju svensken hur det är med den saken. Ingen har undgått att inse hur mycket svensk levnadsstandard ökat i takt med skatterna!

Som tydligt exempel på det sagda om BNP per capita-statistikens felvisningar kan tas latinamerikanska städernas levnadsstandard. I Latinamerika är allting mycket billigt vid en svensk jämförelse. Där lever nog "vanligt folk" – i varje fall medelklassen, som i ordentlig motsats till i Sverige är mycket stor i dessa länder, ännu icke utrotad, i rent ekonomiska termer, ungefär som i Stockholm. En studie gjord år 2005 av konsultföretaget Mercer Human Resource Consulting angående lönerna för chefer i företag världen över bekräftar det ovan sagda. Chefer i företag i Colombia, Brasilien och Chile har betydligt högre löner än i Sverige. I det förstnämnda landets största tidning, El Tiempo den 27 juli 2005, kunde man under den stora rubriken "I Colombia tjänar chefer mer än i Sverige", läsa om nämnda utredning. De colombianska cheferna som tjänar i snitt 6.447 dollar i månaden kan köpa lika mycket som sina tyska kollegor som formellt/statistiskt tjänar det dubbla, och till och med hela två gånger mer än sina kollegor i Sverige!" Det var halva sidan på näringslivsdelen den dagen, stolt presenterat som läsaren förstår!

Konsekvent med det sagda följer här ur den schweiziska statistiken ("Prices and Earnings around the Globe") följande jämförelse av "materiell" levnadsstandard för vanligt folk, mellan några olika städer:

Köpkraft i olika städer Zürich=100	
Luxemburg	107
Zürich	100
Chicago	95,6

Berlin	83,5
Dublin	83,5
Frankfurt	80,5
Wien	80,3
Amsterdam	79,5
Bryssel	77,0
Köpenhamn	74,9
Milano	74,8
Madrid	74,0
Paris	70,9
London	70,4
Oslo	64,5
Helsingfors	61,8
Stockholm	60,1
Aten	53,0
Lissabon	51,8

Denna välutformade statistik, som uppmärksammas världen över, när den kommer ungefär vart tredje år, har jag aldrig sett en enda svensk tidning referera till!

”Hur man ljuger med statistik”

Det fanns för ett tjugotal år sedan en bok med titeln ”Hur man ljuger med statistik”. Med statistik kan man vrida och vända mycket till sin egen fördel, det erkänns. Men nu är det så att författaren ingalunda har gjort någon enda av här anförda sammanställningar själv. Det är internationellt etablerad statistik.

Låt oss ta en civilingenjör som exempel. Relevant i detta sammanhang, eftersom Sverige i alla fall var världens mest industrialiserade land per capita för 15–20 år sedan, dvs innan den stora företagsrealisationen inträdde och det mesta försvann till utlandet. Denna yrkesgrupp är naturligtvis viktig i varje mera industrialiserat land. Beroende på de ständiga valutafluktuationerna, preciserar vi den svenske ingenjörens inkomst till cirka 250.000 SEK netto per år, baserat på US\$ = 8,00 kr. I USA baserat på denna valutarelation tjänar hans kollega cirka 120.000 SEK mer om året. I Europa blir det i Dublin (i dollarvärde) cirka 55.000 SEK mer, i Frankfurt cirka 30.000 mer, i Köpenhamn 25.000, i Madrid 10.000 mer! Nu talar vi om lönenivån, netto! Men i Frankfurt lever man cirka 17 procent billigare än i Stockholm och i Madrid hela 30 procent billigare! Inte underligt, som en svensk företagsledare sade i en intervju i Business Week om Sverige, nu för ca 7–8 år sedan; ”This doesn’t work any longer, here come everyday

into my office engineers, asking to be moved abroad.”

I en stort upplagd ESO-studie år 2000 jämfördes Sverige med Danmark, Nederländerna, Tyskland, Frankrike, England, USA och Japan i en rad avseenden; Sverige kom sist i nästan allting. Vi hade de lägsta bruttoinvesteringarna, den största utlandsskulden (per capita) och det högsta skattetrycket. Den svenska skolan fick bottenbetyg. Antalet undervisningstimmar i grundskolan var lägst och färre medborgare under 35 år har högskoleutbildning än i andra länder. Däremot låg Sverige i topp i två grenar: vi hade den kortaste arbetstiden av alla och den svenska kvinnan arbetade mest, vilket stolt framhölls av de tidningar som överhuvudtaget uppmärksammade studien: Det gäller att glädja sig åt det lilla, och det gör svenskt propagandamaskineri förträffligt. Ursäkt, men jag måste liksom upprepa detta, för det är så påtagligt typiskt. Som om detta vore något att skryta med; alla vet väl att en svensk familj icke kan, som på många andra håll i världen, försörja sig om inte frun i huset arbetar. Så helt naturligt visade statistiken på den svenska kvinnans enorma arbetsbörda, inget annat. Just som om det vore något att skryta med

att alla kvinnor arbetar. Och den kortaste arbetstiden för alla andra... är det något att skryta med?

Handelns Utredningsinstitut visar i en utredning år 2002, gjord av Gidehag och Bergström i Stockholm, att svenskarna är fattigare än de svarta i USA, traditionellt USAs fattigaste grupp. Och om Sverige varit en av USAs delstater, en i själva verket riktig jämförelse, för de flesta håller ungefär Sveriges storlek, så skulle ”den staten varit USAs fattigaste och man skulle ha talat om det svenska problemet, i resten av landet”, som utredarna säger.

Den genomsnittliga dagligvarukonsumtionen i USA var cirka 70.000 svenska kronor år 2007, medan svensken bara kunde köpa för 38.000 kronor. Och medan negrerna i USA kunnat höja sin levnadsstandard med över 18 procent de senaste 20 åren, så har de sämst betalda i Sverige bara sjunkit i real köpkraft. Ja, nog känner de flesta att levnadsstandarden här hemma inte alls ökat på årtionden, att det blivit ett minus i reala termer.

Negativ svartmålning, oförskämt

Det var en ordentlig svartmålning det där, säger väl många. Men börja reflektera lite över vad som hänt! Inte bara tala om svartmålning och ifrågasätta statistiken. För, jag upprepar, det är inte författaren som själv gjort de här jämförelserna. Och det föreligger inget illvilligt syfte i detta. Det är bara ett lite fåfängt och kanske pretentiöst försök att försöka få igång lite diskussion. Inte heller så att man behöver avsiktligt och aggressivt snoka och leta för att finna dessa tal och jämförelser i svartmålningens syfte. De finns i varje annat land och är där betydligt mycket mera omskrivna i press och uppmärksammade i TV än här hemma.

Vad kan denna utveckling bero på männen? Är det inte hög tid att se sanningen i vitögat? Att Sverige på inte ett enda fält gått framåt de senaste 40 åren. På inte ett enda fält! Att vi tappat i absoluta tal, och inte minst relativt sett, internationellt. Men likväl har vi under decennier tvingats höra, speciellt från en världsfrånvarande exstatsminister: Det går bra för Sverige!

Har de själva trott på vad de säger?

Sedan årtionden tillbaka har vi fått höra

Magnus Ivarsson gör upp med Sverige och svenskarna i sin nya bok. Den kan rekvireras från Contra genom insättning av 240 kronor på plusgiro 85 95 89-4. Skriv ”Ivarsson” som meddelande.

att vi har Europas lägsta arbetslöshet, vilket har kompletterat bilden av Sveriges överlägsenhet gentemot andra länder! Detta deklarerade vår före detta statsminister Persson klart och tydligt till och med i Europaförsamlingen, där han bara något år innan sitt valnederlag presenterade de vanliga skrytsiffrorna på 3–4 procent och till och med hade fräckheten att uppmana alla andra europeiska stater att följa det svenska exemplet! Sveriges sysselsättningspolitik var ett föredöme! Tror de själva på vad de säger? Eller ljuger de så förbannat? Vilket är värst?

Redan på 1980-talet skrev Sven Rydenfelt boken "Det sjuka 70-talet", där han visade att Sverige redan då var ett "enda stort arbetslöshetsfält!" Han påpekade med rätta att den då ständigt officiella siffran på cirka 3 procent i själva verket var en bra bit över 10 procent! Nu har propagandamaskineriet kört fram 3–4 procent och menar tydligen att Sverige ligger bäst till i Europa. Men sanningen är den, som nu äntligen efter 40 års lurendrejeri, uppmärksammas, att den svenska statistiken på intet sätt kunde jämföras med andra länders. Det har varit en ren propagandalögn, eller försköning à la Orwell, kanske. Europamyndigheterna har nu uppmärksammat detta och beordrat Sverige ändra sin statistik, vilket tog cirka 3 år att göra, och siffran fördubblades till en sisådär 8–9 procent!

I en rapport december 2008 som Eurostat (dvs Europakommissionens statistikbyrå) publicerat visas att ungdomsarbetslösheten i Sverige ligger på cirka 24 procent! Idag, 2010 är Europastatistiken för Sverige uppe i 30 procent, vilket placerar oss högst i Europa för ungdomar mellan 17–24 år. Hela 22 EU-länder har bättre siffror enligt rapporten!

Och nu undrar man om Reinfeldt fallit in i Pös-Perssons stil, efter nära 4 år vid makten? I en partiledardebatt söndagen den 31 januari 2010 informerar han om att sysselsättningen i landet stigit med 100.000 under hans år vid makten. Men här var nu tidningarna framme, och på första sidans översta artikel följande dag påpekades att detta var helt fel! Allt skyldes på ett statistiskt fel! Men nu kommer poängen i det hela! Fram till 2006 mätte man sysselsatta i åldersgruppen 16–65 år! Som man gör i alla andra länder, att observera! Sen dess, emellertid, mäts sysselsättningen i gruppen 15–74 år! Något egendomligt tycker nog de flesta och frågan kommer som ett brev på posten, som man sade för i tiden, när det fanns post och brev,

är detta inte också en försköning för att visa på lite bättre statistik? Även om det inte är många 15-åringar som arbetar och inte så många som håller på till 74, så blir det ju ändå ett litet bidrag av positivt slag? Och vem beordrade denna försköning?

En mental kris

Det finns all anledning att tala om en mental kris. Att vi inte vill se verkligheten i vitögat. Myndigheter, styranden och media ljuger, förskönar och förvränger, och folk gottar sig över hur bra vi har det. Mycket av vad de gamla författarna varnade för vad som skulle kunna hända har hänt; Röpke, Hayek, Ayn Rand, Huxley.

Det tycks som om vi blivit blinda för utvecklingen. Inte ser vad som händer. Våra ledare har kört på med fanatismens kraft, och medborgarna går på alla de där bondfångarlöften som vart fjärde år framsvärjs, utlovande det socialistiska paradiset snara ankomst. Det gjorde väl närmast också herr Reinfeldt och moderaterna inför valet 2006, som sagt. Ett vågar väl sägas, visst vann moderaterna genom ett övertagande av så mycket som möjligt av socialdemokraternas partiprogram. Ja, det tragiska i det hela är ju att det fanns ju ingen annan möjlighet att vinna valet, det förstår till och med författaren. Så visst var det egentligen skickligt gjort, det kan icke förnekas. Politiskt sett. Men offentlig sektor bara växer, facket omhuldas på traditionellt sätt och småföretagen nonchaleras. Även om de kanske försöker ändra, som skattesänkningarna visar, så tycks ju klart och tydligt ett traditionellt omhuldande av den svenska modellen fortgå.

Författaren till dessa deprimerande rader varnande för vart vår blågula socialism skulle leda, redan i boken *Näringsliv på Katastrofkurs*, år 1975 och sen *Från Marknadsekonomi till Skattestat och Sverige 1984* ... så blygsamt kan kanske sägas, att han var i alla fall i sällskap med gamla berömdheter, utomlands. Vår ekonomiska utveckling har varit katastrofal de senaste 40 åren, näringslivet har inte kunnat på något sätt bevara vårt tidigare höga välbefinnande. Som det säkerligen kunnat ha gjort, med en politik av den stil som fördes före 1970. Och det är väl ändå så att varje lands näringsliv är till för att ge folk en god levnadsstandard, det har ju ingen egennytta i sig, om inte landets välbefinnande hålls uppe.

De är allt många som tycker att det känns ganska instängt och trångt

Alldeles ensam är jag inte om att varna. Det finns en hel del som undrar vart Sverige är på väg. Förbluffande många av de lite äldre ute på landet i de små stugorna. De känner sig övergivna på något vis i välfärden, utlämnade. Och de lite yngre välutbildade, lämnar landet i tiotusentals. Varför skulle så många emigrera från Sverige, om nu allt vore så bra här hemma? 45 000 år 2008! Man kan börja undra, med tanke på hur ekonomi och politik utvecklar sig, om inte många ändå börjat "rösta med fötterna", som folk alltid gjort i enpartistater? Men skulle det inte vara bättre att söka behålla de svenske, istället för att dra till sig alla invandrare från tredje världens länder?

Under tiden som Sverige fört detta nu mer än 30-åriga krig mot kapitalismen, detta sagt med anspelning på Sveriges 30-åriga krig mot katolicism en under Gustaf II Adolf på 1600-talet, så har vårt land nu också ordentligt utarmats. I detta vårt nya religionskrig. Nu mot kapitalismen. Ja, i parallellen finns allt där, både vad gäller intensitet och långvarighet i ett historiskt perspektiv.

Följande statistik visar det aktuella problemet, nämligen att flera välutbildade lämnar Sverige, och/eller vill göra det, än från krigshärjade länder som Colombia, Turkiet och Ryssland.

Hela 97 000 invandrare, till allra största delen från tredje världen, kom till Sverige år 2008 och 45 000, mest välutbildade svenskar lämnade landet. Ännu större tal uppvisades 2009, nu passerades 100 000-gränsen för invandrare. Det är stora tal vi talar om. En svensk storstad har byggts upp, obemärkt. På bara ett år!

Har vi råd med att låta så många välutbildade emigrera och samtidigt ta hand om invandrare som inte ens kan läsa. Rader av nyutexaminerade läkare försöker flytta ut, med rader av sjuksystrar i följe. Civilekonomer, ingenjörer och inte minst forskare. Härförliden (januari 2009) såg författaren en opinionsundersökning där man frågade ett representativt antal svenskar om de skulle flytta utomlands, om de blev erbjudna samma ekonomiska villkor som här hemma, i form av arbete. 82 procent av de tillfrågade svarade ja.

”Valfläskforskning”:

En röst kostar 40.000 kronor..

Inför höstens val är det dags för alla partier att ladda med ”valfläsk”, dvs att komma med vallöften om hur de på skattebetalarnas bekostnad ska vinna viktiga väljargrupper. Grundtanken är att skatterna betalas av många och varje enskild utgiftsökning blir liten för den genomsnittlige skattebetalaren. Men ”valfläsket” riktar sig till en viss speciell grupp, där betydelsen är stor. Här ställer vi frågan: Lönar det sig att bjuda på valfläsk? Vad kostar det att köpa röster?

Ett par exempel. Ett parti utlovar en extra miljard till en motorväg som gynnar personerna i en medelstor stad. Det kostar 100 kronor per skattebetalare, fördelat på hela landet, men det ger fördelar på tusentals kronor varje år för de 100 000 människor som har nytta av vägen och slipper köer och får snabbare transporter.

Nytan behöver naturligtvis inte vara geografiskt begränsad. Det kan handla om speciella insatser för personer med en viss sjukdom, för småbarnsföräldrar, för hästägare eller vilken grupp det nu kan vara.

Stora intressen har ofta organiserade påtryckargrupper. Exempelvis fackföreningar, lantbruksorganisationer, handikapporganisationer osv. Även det mot alla särintressen stående allmänintresset har sin egen intresseorganisation – Skattebetalarna.

Går det att ”köpa” röster med hjälp av politiska löften?

Valfläsket kastas till olika väljargrupper på skattebetalarnas bekostnad. Men är det något som fungerar för politikerna? Får de rösterna som de hoppas på?

Tre forskare presenterade förra året en studie i valfläsk i en artikel i tidskriften *Ekonomisk Debatt*. Det var Mikael Elinder, Henrik Jordahl och Panu Poutvaara som skrev artikeln *Självviska och framåtblickande väljare – Hur många röster köpte maxtaxan i barnomsorgen*. Artikeln belö-

nades med Myrdalspriset för bästa artikel i *Ekonomisk Debatt* under 2009.

Utgångspunkten för artikeln var Göran Perssons utspel inför valet 1998 att utlova maxtaxa inom barnomsorgen. Det var en riktad åtgärd som (vid sidan av kostnaderna, som alla fick vara med och betala) berörde en avgränsad väljargrupp, föräldrar med barn i förskolan. Och då i första hand sådana med hyfsade inkomster, eftersom låginkomsttagarna redan tidigare hade låga taxor. Den var också intressant

cg.holm@contra.nu

för en grupp väljare där benägenheten att rösta socialdemokratiskt var lägre än hos genomsnittsbefolkningen, dels för att välutbildade i allmänhet i större utsträckning har sina barn på dagis, dels för att åtgärden framförallt gynnade de mer välavlönade. Såväl välutbildade som välavlönade är svaga grupper för socialdemokraterna.

Till bakgrunden hör dessutom att Socialdemokraterna 1994 gått ut med ett vallöfte om stora besparingar inom barnomsorgen, som ett sätt att motverka den ekonomiska krisen. Partiets fotfolk var minst av allt inriktade på ett vallöfte som gynnade de ”rika”, men Göran Persson beslöt ganska självsvåldigt att så här skulle det bli. Han ville åt en väljargrupp med svaga resultat för Socialdemokratiska partiet. Det skulle visa sig att han lyckades. Socialdemokraterna behöll makten.

Den här bakgrunden ser ju snarast ut som ett klassiskt experiment i naturvetenskapen. Man ändrar på viktiga förutsättningar i experimentet och avläser vad som händer. Från den avläsningen kan man skapa en modell och göra beräkningar. De tre nationalekonomerna tog sig tacksamt an det praktiska experiment som genomförts av Göran Persson i samarbete med väljarkåren. Nu skulle saken analyseras.

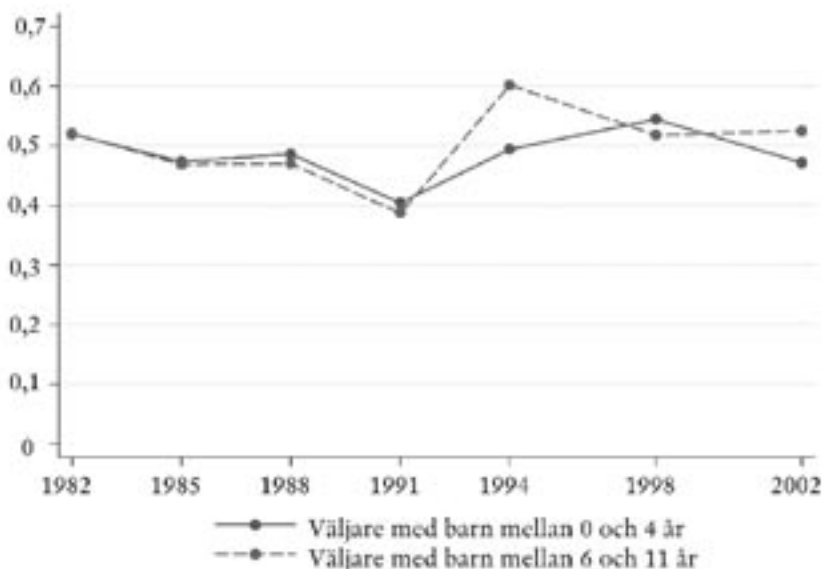
Utgångspunkten var att se hur väljare med barn i olika åldrar reagerade på vallöftet. De som enbart hade lite äldre barn påverkades ju inte alls av vallöftet.

Småbarnsföräldrarna röstade annorlunda – både 1994 och 1998!

Vid väljarundersökningar har det visat sig att föräldrar med små barn röstar ungefär likadant som föräldrar med stora barn. Både 1994 och 1998 avvek bilden helt från det hävdvunna mönstret. År 1994 fick Socialdemokraterna en märkbart lägre andel av småbarnsfamiljernas stöd, medan de å andra sidan 1998 fick märkbart högre stöd. Det gick att köpa väljare med ett riktat valfläsk!

Partiet vann valet 1994 och tog över makten från Carl Bildts fyrtioallpartikoalition. Men i gruppen småbarnsföräldrar var stödet alltså svagt. Vallöftet innehåll bland annat att det just införda vårdnadsbidraget för småbarnsföräldrar skulle avskaffas, att föräldrappeningen skulle sänkas och att det skulle införas en karensdag för vård av sjukt barn. Tre förslag som specifikt inriktade sig på småbarnsföräldrar och exkluderade de med lite äldre barn.

Inför valet 1998 var löftet alltså det rakt motsatta. Småbarnsföräldrarna skulle gynnas. Hur mycket berodde på i vilken kommun familjen var bosatt. För en normalfamilj kunde det röra sig om tusen kronor i månaden, men i en del kommuner

Andelen som röstade på vänsterblocket (1982–2002)

med höga dagistaxor för höginkomsttagare kunde det röra sig om flera tusenlappar varje månad.

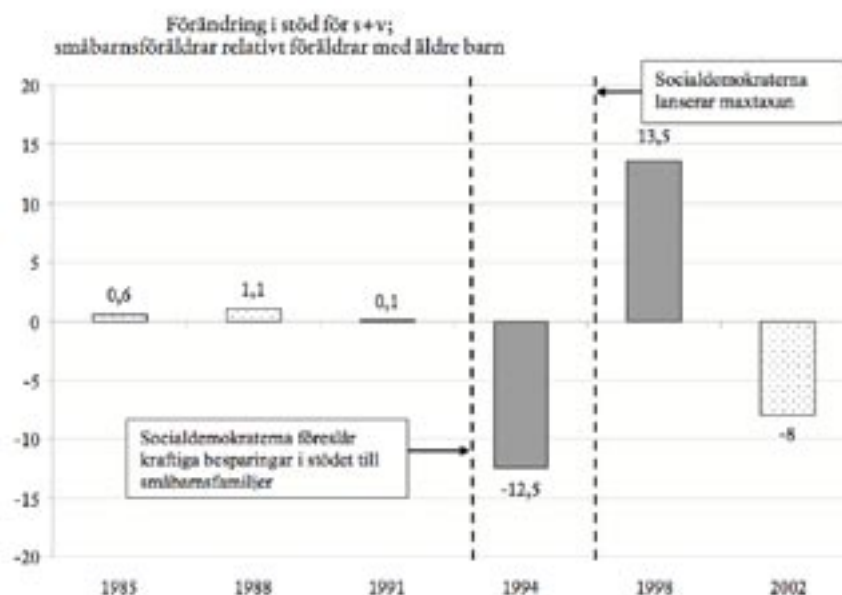
När nationalekonomerna analyserade valundersökningarna (som är intervjuundersökningar med väljarna, där det finns uppgifter om hur många barn de har och i vilken ålder) visade det sig att hypotesen om att väljarna påverkades av valfläsket besannades. Vid 1994 års val röstade småbarnsföräldrarna med en skillnad på 12,5 procentenheter mindre på vänsterblocket än de med lite större barn. Vid påföljande val var det istället så att småbarnsföräldrarna röstade 13,5 procentenheter mer på vänsterblocket. Den första slutsatsen forskarna gör är att det är vallöftena som påverkar, inte den genomförda politiken. Vallöftet 1994 var att skruva åt för småbarnsföräldrarna, vilket genomfördes under mandatperioden. När det motsatta vallöftet kom 1998 var småbarnsföräldrarna snabba på att anpassa sig. De litade uppenbarligen på att politikerna skulle genomföra vallöftet och brydde sig mindre om att de under den gångna mandatperioden upplevt motsatt politik. Väljarna gjorde rätt i att lita på vallöftena, de genomfördes vid bägge tillfällena. Ungefär 85 procent av avgivna vallöften har hållits av dem som vunnit valet.

En röst kostade 40.000 kronor

Eftersom småbarnsföräldrar utgör 11 procent av väljarna innebär en förändring i röstbeteendet på 12–14 procent att valre-

sultatet påverkades med 1,5 procentenheter av vallöftena. Vid valet 1998 hade det inte räckt till att ge övertaget åt de borgerliga partierna, men vid fem av 19 riskdagsval under efterkrigstiden har skillnaden mellan blocken varit mindre än 1,5 procent.

Nästa steg blev att dividera den i efterhand uppskattade kostnaden för maxtaxan (3,2 miljarder kronor) med det antal väljare som ”köptes” med vallöftet. Det handlade om cirka 80 000 väljare och de kostade alltså 40.000 kronor per styck. Eftersom kostnaden fortsatte över hela mandatperioden (och in på följande mandatperioder)

kan man naturligtvis räkna upp totalkostnaden. För en röst under en mandatperiod blev alltså kostnaden 160.000 kronor. Artikelförfattarna menar att uppgifterna stämmer väl överens med motsvarande studier i USA och Australien.

Vi vet nu alltså ungefär vad det kan kosta att köpa en röst. Viktigt att komma ihåg är då att notan för den köpta rösten inte skickas till dem som vunnit valet på röstköpet utan till alla skattebetalare. Även de som kanske hade rakt motsatta intressen får vara med och betala.

Studerar fastighetsskatten nästa gång!

Elinder, Jordahl och Poutvaara lovar att återkomma med en ny liknande analys. Det ska handla om fastighetsskatten, som troligen var valvinnande för Alliansen vid valet 2006. Det kan diskuteras om vallöftet genomfördes. Det kom ju en mycket högre kommunal ”avgift” än den som utlovades innan valet och dessutom riktades ett hårt slag mot dem som haft uppskov på reavinstskatten sedan tidigare, något som det inte knystades om med ett ord innan valet 2006. Inför höstens val har det rödgröna blocket utlovat införande av såväl fastighetsskatt som förmögenhetsskatt. Förvisso inget valfläsk, men säkert intressant forskningsobjekt. Här är det också en plånboksfråga som spelar mycket stor ekonomisk roll för många väljare under de kommande åren.

Från muslimsk lojalitet till islams största kritiker:

Ayaan Hirsi Ali

Västvärlden tar inte hotet från islamismen på allvar. Det menar författaren och debattören Ayaan Hirsi Ali, som nu är anställd på American Enterprise Institute som är en högerkonservativ tankesmedja i USA. Från 2003 till 2006 var hon parlamentariker i Nederländerna för det högerliberala partiet VVD. I valet 2003 fick hon flest personröster för sin agenda att sekularisera islam. Hennes vän Theo van Gogh mördades på öppen gata av en fundamentalistisk islamist som reagerade negativt på en film, Submission, som van Gogh regisserat och som Hirsi Ali skrivit manuskriptet till. Mördaren satte fast ett meddelande med en kniv på van Goghs kropp som var riktat mot Ayaan Hirsi Ali. Hon stod på tur.

Den uppkomna hotbilden gjorde att hon tvingades skaffa livvakter för att skydda sitt liv mot ett våldsdåd. Under en lång period finansierade Nederländerna detta skydd, men efter att det visat sig att Hirsi Ali hade gett felaktigt namn och födelsedatum i sin asylansökan fråntogs hon både beskyddet och sitt medborgarskap. Hon valde därefter att bosätta sig i USA och engagera sig i den konservativa tankesmedjan American Enterprise Institute (AEI). Där har hon själv fått betala sina livvakter.

Som ateist säger fördomarna att hon skulle få svårt att utvecklas på en tankesmedja som domineras av kristna och konservativa värderingar. Men enligt egen utsago menar hon att tankesmedjan ger henne stort handlingsutrymme att tycka, skriva och säga vad hon vill, så länge hon har faktaunderlag för sina påståenden. Detta kontrasterar hon mot sitt engagemang i Arbetarpartiet (PvdA) i Nederländerna där hon fick reprimander från sin chef för att hon avvek alltför mycket från partilinjens i sitt skrivande och i sina förslag till skrivprojekt.*

Uppvuxen i en nomadfamilj

Ayaan Hirsi Ali är född och uppvuxen i Somalia i en fundamentalistisk nomadfamilj, som slog vakt om en starkt traditionell syn på islam och kvinnans ställning i samhället. Till en början utvecklades hon till en islamist som trodde på islamistiska

*Hon var med i PvdA innan hon gick över till VVD.

teser såsom att judarna var onda och skulle dödas. Hon berättar att hennes mammas öde kom att påverka hennes utveckling väldigt mycket. Mamman fostrades i en primitiv nomadfamilj där läsning och skrivande var uteslutet och där metall var mycket sällsynt. Familjens hela tillvaro byggde på att Allahs änglar och djävlar ständigt var närvarande i deras liv. Hon var därför tvungen att trycka ned sin personlighet och sexualitet, precis som andra somaliska kvinnor.

Mamman försökte frigöra sig några gånger och tänkte lämna familjen. Som en av få kvinnor i det muslimska somaliska samhället lyckades hon få en skilsmässa. Men hon gifte sig igen och föll för kulturens starka tryck. Personligheten kom då att förändras på grund av löftet att hon skulle belönas i livet efter detta om hon

fredrik.runebert@contra.nu

bara underordnade sig mannen. Trots det kom den andra maken att lämna modern och hon gjorde därefter inga försök att finna någon ny. Mamman grät, när Ayaan försökte trösta sin mor fick hon en smäll. Mamman blev alltmer våldsam mot Ayaan och kunde straffa henne för minsta lilla. Ayaan bestämde sig för att hennes mammas öde inte skulle bli hennes och hon beskriver henne som ett offer för den muslimska kulturen. Då när det hände försökte hon ta livet av sig. I dag förstår hon hur mamman mådde och att våldet inte var riktat mot henne utan mot världen, som

hade fråntagit henne rätten att bestämma över sitt eget liv.

Hotad med tvångsäktenskap

Som femåring könsstympades Ayaan Hirsi Ali och familjen började ställa krav på att även hon skulle börja underordna sig män och Gud. Hon ville dock vara en vuxen individ och inte vara minderårig i hela sitt liv. Efter att ha läst många romaner fick hon en bild av hur det kunde vara utanför det lokala samhället.

Men på vägen till ett självständigt liv blev hon först den fiende som i dag vill döda henne. Hon bevisade bönegrupper som läste upp texter av Al Sayyid Qutb och Hassan al-Banna som ger Al Qaida intellektuell inspiration. När ayatollah Khomeini i Iran utfärdade en dödsfatwa mot författaren Salman Rushdie stödde hon fatwan. I Kenya, som familjen sedan skulle flytta till, började hon bära slöja, vilket var ovanligt i området. Slöjan gjorde att hon kände sig speciell och renlärig.

När Ayaan blev giftasvuxen ville den tidigare frånvarande fadern att hon skulle gifta sig med en man som kom från rätt klan och med rätt fundamentalistisk trosuppfattning. Muslimska kvinnor gör inte egna val, det visste hon. Men hon gillade inte den tilltänkta maken så hon flydde till Nederländerna och ansökte om asyl.

Flykt till Nederländerna

Eftersom hot om förföljelse från den egna familjen inte utgör asylskäl i Nederländerna överdrev hon riskerna för förföljelse från

staten.

I Nederländerna konfronterades Ayaans fördomar om de olyckliga, rotlösa och materialistiska västerlänningarna. De ”otrogna” levde fritt och hade ett fantastiskt liv. Samtidigt bad muslimerna i asylcentret de ”otrogna” om välgörenhet. Om nu muslimerna var så överlägsna västerlänningarna, hur kom det då sig att de bad om deras hjälp? I en intervju i *The Independent* har hon sagt att hon då hade två alternativ. Antingen förblev hon religiös och blev en galen anhängare av Bin Laden, eller också måste hon hoppa av religionen.

Hon valde det sistnämnda och började läsa massvis av böcker på biblioteket om upplysningen. Den liberala kvinnokampen Mary Wollstonecraft blev hennes stora förebild. Det var nu hon började inse västerlandets svaghet. Den fanatiska formen av islam hade en stor representation i Nederländerna, samtidigt som landet förde en politik som kallas ”emancipation inom de egna kretsarna”. Multikulturalismen är enligt Ayaan ett förräderi mot upplysningstraditionens värden, eftersom den förda politiken gick ut på att se mellan fingrarna mot brott mot mänskligheten. Kulturer som accepterar förtryck och hat mot exempelvis judar och homosexuella upphöjs till samma status som den västerländska kulturens yttrandefrihet, religionsfrihet och mänskliga rättigheter. På grund av hennes självständighet har familjen tagit avstånd från Ayaan och de talar inte längre med varandra.

I dag anser hon att muslimer måste släppa tron på Koranen som formulerad av Allah och att den därmed är absolut. Precis som många kristna har gjort i sin förhållning till Bibelns texter, där det är symboliska historier som ska tolkas i moderna termer och inte som 100 procent sanning.

Sätter likhetetcken mellan islam och islamism

Till skillnad från många kritiker mot islamismen menar Ayaan att islamismen i själva verket utgör själva kärnan i islam. George W. Bush hade fel när han proklamerade att USA inte var i krig mot islam utan mot islamistiska extremister. Mohammed Attas självmordsterror vid flygplanskapningen den 11 september 2001, då de två tornen på World Trade Center raserades,

Ayaan Hirsi Ali är uppväxt i Somalia och har framför allt gjort sig känd som kritiker av islam. Efter att en tid ha varit parlamentsledamot i Nederländerna för högerliberala VVD arbetar hon nu på den högerinriktade tankesmedjan American Enterprise Institute (Foto: AEI)

följer bara logiken i den grundläggande islamska läran.

Som argument för detta påtalar hon profeten Mohammeds våldsamma framfart med svärdet och hans krav på att riktiga muslimer måste föra heligt krig, jihad, mot de otrogna. Dessutom beordrade han mord på både judar och homosexuella samt förespråkade kvinnomisshandel. Även Mohammeds giftermål med en nioårig flicka tas upp som intäkt för hennes resonemang. Kriget mot terrorn är enligt henne ett krig mot islam som är dagens form av fascism. Johann Hari på *The Independent* ser en Revolutions-Ayaan och en Reform-Ayaan. Revolutions-Ayaan tror inte att religionen kan reformeras eller förändras, bara besegras. Den reforminriktade Ayaan påtalar att den moderate muslimen inte lever efter islams regler och att de kan ändra tolkningen av koranen.

Nej till mångkultur

Den västerländska integrationspolitiken kommer bara att stärka de militanta kraf-

terna inom islam. Därför förespråkar hon en politik där invandrare måste anpassa sig till västerländska värderingar. Vill man inte anpassa sig kan man flytta. Vill man däremot bo i ett västland måste man tåla att kritik riktas mot religionen islam. Förväntar man sig att bli tagen på allvar kan man inte ständigt skrika ”islamofob” så fort någon säger något negativt om islam. Skulle frihet, som går hand i hand med ansvar, enbart vara något som intresserar vita, frågar hon sina kritiker.

Generellt sett är hon dock emot förbud eftersom hon bejakar konkurrensens fördelar. Liberalismens idéer är så överlägsna att förbud inte behövs. Men här är hon något inkonsekvent då hon länge har pläderat för att förbjuda religiösa friskolor.

Nederländerna som Ayaan börjat älska för sin konsekventa yttrandefrihet började dock med tiden bli alltmer räddhågset för den eskalerande utvecklingen som de holländska politikerna ställde Ayaans långtdragna åsikter till svars för. En utredning tillsattes för att undersöka Ayaans överdrifter vid asylsökandet trots att hon innan hon blev en offentlig person erkände att hon inte varit helt sanningsenlig. Hon förlorade sin plats i parlamentet och blev av med sitt medborgarskap och beskydd.

American Enterprise Institute

Händelseutvecklingen gjorde att hon sökte sig till USA och fick anställning på den konservativa tankesmedjan American Enterprise Institute (AEI). Som militant ateist, feminist och förespråkare för gayrättigheter har hon blivit en ganska udda fågel på tankesmedjan, då de flesta konservativa i USA är kristna samt motståndare till abort och samkönade äktenskap. Hennes historia som illegal immigrant borde inte heller stärka hennes aktier med tanke på de konservativas negativa syn på den illegala immigrationen från Mexiko.

Men trots dessa skillnader i utgångspunkter har Ayaan aklimatiserat sig väl på AEI och hon känner sig fri att uttrycka sig. Det enda krav de ställer är att hon på något sätt ska kunna backa upp sina påståenden och åsikter. I vissa åsikter har hon närmat sig AEIs dominerande representanter såsom att hon inte längre vill stänga alla religiösa skolor, utan enbart muslimska. Anledningen

är att de muslimska skolorna är de enda friskolor som inte accepterar åtskillnaden mellan sekulär och gudomlig lag.

För att tydliggöra den västerländska civilisationens svagheter använder hon en intressant liknelse som hon förra året framförde på ett seminarium vars syfte var att hylla Per Ahlmarks konsekventa kamp för demokrati och frihet. Det är en vedertagen tes att den första generationen i ett familjeföretag kännetecknas av hårt arbete och kreativitet. Det var de som startade företaget. Den andra generationen förvaltar och utvecklar företaget. Den tredje generationen lever lyxliv på de tidigare generationernas arbeten. Den generationen är den som i regel förstör familjeföretaget och de har ingen aning om vilka idéer och principer som låg bakom den första generationens arbete.

Vi som lever i västvärlden tillhör denna tredje generation. Vi inser inte vad som krävdes för att skapa denna frihet och detta välstånd. Vi lever på resultatet av andras arbeten och slår oss till ro, och därmed kan de mer pigga länderna i Asien gå om västvärlden. Vi har glömt hur viktigt värderingar är, vi tar allting för givet. Det är därför som den västerländska demokratin är så sårbar gentemot islamiska fundamentalister som inte skyr några medel för att krossa de västerländska idealen. De är beredda att döda för sina värderingar. Dessa dödens profeter kan inte ens tänka sig att kompromissa med sina fiender. Vapenvila med Israel handlar i det sammanhanget enbart om en taktisk manöver i ett krig som bara måste vinnas, till vilket pris som helst.

USA ställer större krav än Europa

Som ett led i hennes resonemang om den islamiska faran varnar hon för att den muslimska befolkningen snart kommer att bli en majoritet i många västerländska länder. I dag är en majoritet av Rotterdams invånare muslimer. Detta är inget problem om det inte vore för multikulturalismen som innebär att västerlänningar inte vågar konfrontera extrema idéer som hotar västvärldens frihet. I skolan får muslimska barn (och inte andra barn heller för den delen) lära sig vad som är rätt och fel. Barn är av naturen nyfikna och söker hela tiden svar på frågor om livet. Muslimska barn i västvärlden blir därför ett lätt byte för islamister med extrema föreställningar

*Theo van Gogh som gjorde filmen *Submission*, som Ayaan Hirsi Ali skrivit manus till.*

om islams absoluta sanningar. För detta har hon kritiserats för att vara alarmist och för att hon beskriver skräckscenarion utifrån en nuvarande trend som inte nödvändigtvis håller i sig. Hon kritiseras även för att inte göra någon åtskillnad mellan muslimer och islamister.

Vidare påpekar hon att invandrare är överrepresenterade bland kriminella vilket mycket beror på att invandrarna sluts samman och tar avstånd från det västerländska samhället. Inom de egna samhällena råder förtryck mot kvinnor. Som exempel tar hon i *Reason Magazine* (2007) upp tvångsaktenskap, förnekande av utbildningsmöjligheter, slavarbete i hushållet och i vissa hemska fall även hedersmord.

Men hon tar avstånd från nationalister och andra grupperingar som helt vill stänga gränserna och till och med slänga ut alla invandrare. Så länge alla immigranter försörjer sig själva och anpassar sig efter västerländska regler är invandringen i sig inget problem. Problemen finns både i Europa och USA men i USA är kraven och förväntningarna större på medborgaren att försörja sig själv och anpassa sig efter västerländska ideal. Därför har integrationen kommit längre i USA än i Europa och därmed har radikalismen inom muslimska grupper varit mindre i USA. En anledning till detta, menar Ayaan, är att välfärdssystemet i Europa gör att många invandrare kan leva på bidrag och har hela dagarna på sig att planera terroristattacker. I USA måste man skaffa sig ett jobb för att överleva. De araber som kommer till USA är ofta affärsmän och inte som i Europa där många grupper lättare kan ta sig in

utan att upptäckas. För att någon från ett muslimskt land ska kunna komma till USA måste denne i regel ha ett avtal med en arbetsgivare och passera en flygplats. Det minskar möjligheterna att immigrera.

Västvärldens dilemma är att civilisationen bygger på en hyllning till livet, även din fiendes liv. Så hur kan man som västerlänning vara trogen sin moral och samtidigt försvara sig mot en mäktig makt som vill förgöra dig? Dilemmat blir inte lättare att lösa i och med den skuld som västvärlden känner gentemot andra grupper. I Europa är det skuldkänslor för kolonialtiden och i USA handlar det om skuldkänslor angående slaveriet mot svarta och den bryska hanteringen av urbefolkningen. Men enligt Ayaan finns det ingen anledning för amerikaner och européer att känna mer skuld än andra grupper eftersom slaveriet var lika utbrett bland araber och afrikaner. Skillnaden i dag är att slaveriet och förtrycket fortfarande existerar i många arabländer och afrikanska länder. Därför borde västvärlden med gott samvete kräva en tolerans från alla grupper i samhället som innebär att man kommer överens om att man är oeniga. Tolerans handlar inte om att tolerera de intoleranta. Grunden för dagens civiliserade västvärld är att vi lämnat intoleransen bakom oss och att vi tillåter människor att säga sin mening utan att någon som känner sig kränkt hotar denne till livet. Denna civilisation är nu under attack.

Raka puckar

Nu hörs klagomål – Svenska kyrkan tar inte ställning för de svaga i samhället. Annat var det förr när modiga präster predikade för allmänheten om moral och ansvar.

Men hur skall dagens kyrka kunna agera. Först skiljer man formellt kyrkan från staten. Sedan tillsätter man en beslutande församling i kyrkan som består i huvudsak av samma politiska partier som i riksdagen. Det blir naturligtvis samma åsikter och ingen debatt.

Nej skilj kyrkan på riktigt från staten och låt ärkebiskopen leda kyrkans utveckling. Det går säkert att skapa ett råd av övriga biskopar som kan ge tillräckligt stöd.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Frihetspartiet

Namnet tilltalar säkert många Contraläsare. Men namnet räcker nog inte hela vägen. Partiet är grundat av en del aktiva i olika MC-klubbar och det engagerar sig mest för att uppmärksamma "biker-frågor". En fråga där partiet nått en viss framgång är kritik mot att kommuner förbjuder restauranger att släppa in folk som är klädda i klubbvästar från olika MC-klubbar. Det har på flera ställen slagits fast att sådana förbud är olagliga. Men för att bygga upp ett helt politiskt parti är det tunt.

Partiet påstår sig vara för "den lilla människan", för lag och ordning och för "biker-moral". Det förefaller rikta sig mot de politiskt alienerade gråsossar som en gång utgjorde kärnan i Sverigedemokraterna. Sedan Sverigedemokraterna vidgat rekryteringen (och politiken) högerut har den ursprungliga gruppen börjat tappa det politiska fotfästet igen. Det är dock inte särskilt många människor det handlar om. Den som vill veta mer om partiet kan gå in på <http://www.frihetspartiet.se>

Märkligheter i Sorsele

En delegation från Sorsele kommun har rest till Kolahalvön för att rekrytera arbetskraft till äldreomsorgen i Sorsele. Sorsele är en av landets minsta kommuner och utflytningen har gjort att medelåldern är hög. Samtidigt har Sorsele den högsta andelen mottagna flyktingar i förhållande till folkmängden av någon kommun i Sverige. Det är onekligen märkligt att det stora tillskottet av flyktingar inte ska kunna utnyttjas för att lösa problemet med arbetskraften till äldreomsorgen. (DN)

Full vänsterpartist misshandlade man i tunnelbanan – sitter kvar i kommunfullmäktige

Jackie Nylander dömdes till böter sedan han i berusat tillstånd misshandlat och dödshotat en 27-åring i tunnelbanan. Nylander sitter i kommunfullmäktige för Vänsterpartiet och det inträffade är inget hinder för honom att fortsätta. En av de kommunala uppgifterna han hanterar är behandlingen av alkoholtillstånd till krogar. Nylander tyckte att 27-åringen uttryckt sig på fel sätt och då skulle Nylander nita honom. Han klarade sig undan med 6.000 kronor i böter och ersättning för ett par sönderslagna glasögon. (DN)

Vänsterpartist åtalad för misshandel i Mönsterås

Också i Mönsterås har en vänsterpartistisk kommunalpolitiker (ersättare i kommunfullmäktige) åtalats för misshandel i tre fall. Mannen arbetade på det psykiatriska behandlingshemmet Sörgården där han ska ha misshandlat både patienter och anställda. (Östra Småland)

Men de gröna är värre...

Vi har här två notiser om vänsterpartister som gjort sig skyldiga till brott. Rent generellt är det dock de gröna som är värst, enligt en kanadensisk studie. De kanadensiska psykologerna Nina Mazar och Chen-Bo Zhong har i en rapport "Do Green Products Make Us Better People" konstaterat att de som köper "ekologiska" eller "etiska" produkter själva kännetecknas av sämre moral. I ett ärlighetstest där deltagarna fick frågan om de olovligen skulle ta pengar från ett kuvert för att gynna sig själva var det sex gånger troligare att "gröna" personer skulle göra det jämfört med "vanliga" människor. Det genomfördes också en praktisk test. Personer fick chansen att ljuga om resultatet i ett dataspel och på det sättet få mer pengar från dem som genomförde provet. De "gröna" fuskade i hög utsträckning, i motsats till de "vanliga". Författarna drar slutsatsen att de medvetna "gröna" människorna känner sig moraliskt överlägsna på grund av sitt engagemang och därför tar sig friheter i andra sammanhang. (Miljöaktuellt)

Jättesjukhus ingen effektivitetsvinst

Den 1 januari 2004 slog Stockholms Läns Landsting ihop två av landets största sjukhus. Karolinska och Huddinge. Det som nu heter Karolinska Universitetssjukhuset består av två fysiska enheter, i Solna respektive Huddinge, men organisatoriskt är det en enhet. Man skulle göra stora besparingar på sammanslagningen, men frågan är om några sådana uppnåts. En doktorsavhandling i frågan kommer i höst att läggas fram av Soki Choi, som har civilekonomexamen från Handelshögskolan i Stockholm. Hon berättar i Läkartidningen att hennes avhandling kommer att visa att de uppsatta målen för fusionen inte har uppnåts, vare sig när det gäller ekonomiskt utfall eller vårdkvalitet. Internationell forskning pekar på att mellan 400 och 600 vårdplatser är fullt tillräckligt för att uppnå alla rimliga

stordriftsfördelar för ett sjukhus, när ett sjukhus växer däröver blir det istället risk för att stordriftsnackdelar tar över. En bilfabrik eller en mobiltelefonfabrik har ofta mycket att vinna på drift i större skala, eftersom det är fråga om mycket teknik och möjligheter till automatisering. Sedan skickas identiska produkter ut till återförsäljare i hela världen. Vården är till sin natur mer småskalig. Vårdsituationen är individuell, "vårdproduktionen" sker i direkt möte mellan vårdpersonal och patient och kunderna kommer alla från närområdet.

Kineser hackade sig in på regeringskansliet

Så tidigt som 2005 tog sig angripare in i flera datorer på det svenska regeringskansliet. Det har först i år kommit fram att det var kineser som skickade trojaner till datorerna på regeringskansliet. De kunde genom dem ta kontroll över en del datorer och avläsa meddelanden som sändes via dem. Liknande angrepp ska ha skett mot Storbritannien. Regeringskansliet har vägrat uttala sig i frågan av sekretessskäl, även sedan saken uppmärksammats på SvT-Rapport.

Uppskovsräntan grundlagsstridig

En person som överklagat uttaget av uppskovsränta på tidigare reavinsten vann inte målet, men en partiell framgång. När den nya alliansregeringen enligt vallöftet skulle avskaffa fastighetsskatten infördes istället för fastighetsskatten en särskild skatt på en fiktiv ränta som beräknas på det uppskov av reavinstskatt som beviljats vid tidigare fastighetsförsäljningar. Den som överklagade beslutet hävdade att det var fråga om i grundlagen förbjuden retroaktiv lagstiftning att beskatta något som tidigare varit skattefritt. Formellt handlar det om att beskattningen uppskjuts om man köper en annan bostad för pengarna. Uppskovet sker år för år, ett nytt taxeringsbeslut krävs varje år. Förvaltningsrätten i Stockholms län har nu i sak hållit med om att uppskovsräntan strider mot regeringsformens förbud mot retroaktiv beskattning av handlingar som inträffat före lagens införande (lagen gäller från den 1 januari 2008). Lagrådet har å andra sidan i sitt yttrande inför riksdagsbehandlingen av förslaget sagt att bestämmelsen inte strider mot retroaktivitetsförbudet. Därför är det inte uppenbart att bestämmelsen strider mot

grundlagen, och enligt regeringsformen är det bra om det är just uppenbart att en lag strider mot grundlagen som den ska underkännas av rätten.

Den skattskyldige hamnar alltså i den märkliga situationen att förvaltningsrätten säger att han utsatts för en olaglig beskattning, men att den tänker låta staten hållas vid detta. Det bör noteras att just "uppenbarhetsrequisitet" är på väg att avskaffas. I den nya grundlag som antogs i maj (och som ska behandlas en gång till av Riksdagen efter valet) blir det inte längre möjligt att tillämpa grundlagsstridiga lagar.

(Skattebetalarna)

Skadestånd för felaktigt utpekande som brottsling

Javier Zaval fick i januari 2004 ett brev från Länsstyrelsen där det stod att han i belastningsregistret noterats för att ha suttit nio månader i fängelse i Norge för försök till grovt rån. Javier hade inte varit i Norge sedan han var liten pojke, så han kontaktade omgående polisen för att få rättelse. Det tog fjorton månader att få bort den felaktiga uppgiften, som berodde på att någon brottsling i Norge lyckats kapa hans identitet. Javier kunde själv styrka att han arbetat i Sverige under den tid då han påstods ha suttit i norskt fängelse. Javier blev av med sitt jobb som säkerhetsvakt under sex veckor på grund av den felaktiga markeringen. Han fick 26.000 kronor i skadestånd.

(Realtid)

Vindkraftsbolag i blåsväder

I våras genomförde två vindkraftsbolag nyemissioner i syfte att börsnotera företagen. Det var dels företaget O2, dels företaget Arise Windpower. Bägge bolagen hade tveksamma uppgifter i sina prospekt om den för lönsamheten centrala verkningsgraden. O2 räknade med 35 procents verkningsgrad och Arise med 34 procents verkningsgrad i ett 2MW-kraftverk. Energimyndigheten uppger att verkningsgraden för den storleken av kraftverk ligger på under 25 procent under 2009. Bägge företagen försvarade sig med att deras vindkraftverk skulle bli mycket bättre och därmed nå upp till de utlovade nivåerna. O2 misslyckades med sin emission, det fanns inte aktieägare nog som ställde upp. Däremot lyckades Arise Power få in 554 miljoner kronor i sin emission. Bolaget planerar att bygga 300 vindkraftverk fram till 2014.

(Teknik 360, bolagens börsinformation)

Nej till ekologiskt jordbruk

Riksdagens ledamöter uttalar sig gärna om fördelarna med ekologisk produktion av livsmedel. Oavsett om de satt sig in i frågan eller ej. Två riksdagsledamöter har en annan uppfattning. Betty Malmberg, moderat från Östergötland är den ena. Hon är agronom, så det kan förutsättas att hon vet vad hon talar om. Hon har tillsammans med riksdagskollegan Sven Yngve Persson (bonde, moderat och skåning) föreslagit att målen för ekologisk produktion (jo, Riksdagen har bestämt att 20 procent av landets åkermark ska bedrivas ekologiskt och att 25 procent av kommunernas inköp av livsmedel ska vara ekologiska) ska avskaffas. Så här skriver de i motionen: "Med de mål som riksdagen satte upp 1994 skapas nämligen en förtäckt känsla av att ekologisk produktion och ekologiskt odlade livsmedel skulle vara mycket bättre för miljön och hälsan än de livsmedel som produceras i konventionell odling. Det är en olycklig och orättfärdig motsättning som målas upp för konsumenterna..."

"Dessutom är det så att det inte finns någon entydig forskning som visar att den totala miljönyttan blir bättre genom den så kallade ekologiska odlingen. Tvärtom har ett antal forskare vid Sveriges lantbruksuniversitet hävdat motsatsen och att eko-odling i stor skala leder till att vi inte klarar att mätta jordens befolkning och absolut inte om vi även skall producera bioenergi på åkrarna... Spannmålslagen i världen minskar samtidigt som den växande befolkningen ökar efterfrågan på densamma, oljebristen och ett växande klimathot ökar efterfrågan på biobränslen, kommunerna vill ha tomtmark för att få nya invånare etc. Vi måste alltså odla mer och effektivare för att klara vår miljö och mätta den växande befolkningen. Att i det läget på nytt sätta upp mål för hur stor andel av jordbruksproduktionen som måste vara ekologisk vore fel, i synnerhet som vi vet att den ekologiska odlingen bara förmår att producera ca 60 procent av en normalskörd vid konventionell odling, vilket i sin tur leder till att miljöpåverkan per kilo producerat livsmedel blir minst lika stor som vid konventionell odling."

De två har också föreslagit att allt stöd till ekologisk produktion avskaffas. Motionerna har naturligtvis avslagits av Riksdagen.

UTLANDS-NYTT

Genmodifierad gröda blir en ny grön revolution

Man skulle ha kunnat tänka sig att genmodifierade grödor skulle vara något för i främsta hand USA och Europa. Men i Europa har "miljö"aktivister framgångsrikt stoppat mycket av genmodifierade grödor. Istället har det blivit i u-länderna som de genmodifierade grödorna gör sitt segertåg. Det blir en ny grön revolution, efter den första gröna revolutionen som genom traditionell växtförädling ledde till att svälten slog till reträtt i Asien under 1970- och 1980-talen.

Förra året ökade u-ländernas användning av genmodifierade grödor med 7 procent. Mer än tre fjärdedelar av jordens soja-produktion är nu genmodifierad. Samma gäller hälften av bomullsodlingen och en fjärdedel av majs. U-länder svarar idag för hälften av världens användning av genmodifierade grödor och Argentina, Brasilien, Indien och Kina ligger i frontlinjen.

Snart står riset på tur och besparingarna blir gigantiska när odlarna kan dra ner på användningen av både insektsgifter och gödningsämnen när de odlar denna basföda.

(The Economist)

Norge betalar barnbidrag till dem som kidnappat norska barn

Sedan 2000 har 288 norska barn förts till utlandet i strid mot norsk lag. Det är huvudsakligen fall när den ena föräldern tagit med sig barnet till det egna hemlandet i strid mot en kvarvarande förälders vilja och i förekommande fall även dom om vårdnaden av barnen. I många fall har frågan lösts, men häromsistens var 39 barn fortfarande utan överenskommelse kidnappade och förda till utlandet. Oftast handlar det om länder i tredje världen. Trots att den ena föräldern är efterlyst av polisen i Norge betalar motsvarigheten till Försäkringskassan ut barnbidrag. Det utgör 1.320 kronor per månad, vilket i många fall är mer än en genomsnittlig månadsinkomst i landet (Somalia och Irak är sådana exempel). Kidnapparna kan alltså leva gott på bidrag från norska staten.

(Fremskritt)

Samtliga överfallsvåldtäkter i Oslo genomförda av icke västerlänningar

Oslopolisens vålds- och sedlighetssektion har uppgett att samtliga 41 anmälda överfallsvåldtäkter i Oslo under perioden 2006–2008 begicks av män med icke-västerländsk bakgrund. Enligt chefen för vålds- och sedlighetssektionen, Hanne Kristin Rohde, är det främst unga män som är asylsökande som begått våldtäkterna. Gärningsmännen har enligt henne ofta afrikansk eller kurdisk bakgrund. Ett uppmärksammat fall var när en egyptisk våldtäktsman fräntogs sitt norska medborgarskap sedan han åtalats för åtta överfallsvåldtäkter (det rör sig om en längre period än 2006–2008, så han är inte ansvarig för åtta av de 41 ovan nämnda våldtäkterna). Mannen fick 1995 uppehållstillstånd på grund av att han som homosexuell riskerade förföljelse i Egypten. Han ingick sedan partnerskap med en norsk man och blev 2002 norsk medborgare. Under sin tid som registrerad partner fick egyptiern tre barn med två norska kvinnor.

Ungefär tjugo nya norska medborgare berövas varje år sitt norska medborgarskap. I Sverige är medborgarskapet oåterkalleligt enligt grundlagen. Och i rättspraxis har det visat sig att det är oåterkalleligt även för den som fått medborgarskap under falsk identitet. Det hade ju annars varit fullt tänkbart att se ett medborgarskap under falsk identitet som en nullitet. Till och med i de fall då medborgarskapet vunnits genom mutor av tjänstemän på Migrationsverket står medborgarskapet fast.

(Aftenposten)

Prickskytterekord

Korpralen Craig Harrison i brittiska armén slog ett fantastiskt rekord som prickskytt. Harrison lyckades döda två talibaner på ett avstånd av 2475 meter enligt vapnets inbyggda GPS. Det var nästan 1000 meter längre än vapnets officiella räckvidd. Vapnet var ett brittiskt prickskyttevapen med beteckningen L115A3. Harrison försvarade sin chef, vars fordon hade hamnat under talibanernas beskjutning. Han sa att det var perfekta förhållanden

med vindstilla, varmt väder och klar sikt. Han siktade nästan två meter över målet, eftersom avståndet låg så långt utanför vapnets avsedda räckvidd. När den första talibanen stupat grep den andre talibanen efter den stupade soldatens vapen för att

Hungrigt i Havanna

I augusti förra året promenerade Juan Carlos Gonzalez Marcos (kallad Panfiro) genom Havanna. Han var ordentligt på kanelen. När han under sin promenad stötte på ett utländskt TV-team som gjorde en film om musiklivet på Kuba tog Juan Carlos sin chans. Han sa inför kameran: "Vad vi behöver är käk ("jama"). Vi behöver mat, vi är hungriga. Lyssna på Panfiro från Kuba!". Filmen kom sedan ut på YouTube och har haft över 800 000 visningar på <http://www.youtube.com/watch?v=tLLAh2yTqu0>

Ett par dagar senare, när Panfiro nykrat till, spelade kubansk regim-TV in en snutt där han bad om ursäkt och tog tillbaka allt. Det hjälpte inte, utan han blev dömd till två års fängelse för den korta videonutten, brottet var att han "hotat den sociala ordningen".

(Reason Magazine)

Enkönade "äktenskap" röstas ned

När Maine vid senaste folkomröstningen sade nej till enkönade "äktenskap" var det den 31:a delstaten i USA som gjorde så. Delstatsförsamlingar, men ännu vanligare domstolar, har genomfört regler som öppnat möjligheten för enkönade "äktenskap". I stat efter stat har det då blivit folkomröstning. Och för närvarande står det 31–0 till motståndarna. I Kalifornien räckte det inte med en folkomröstning. En domstol vred till det att ett förbud mot enkönade "äktenskap" stred mot Kaliforniens grundlag. Ny folkomröstning och grundlagen ändrades så att inget missförstånd skulle kunna råda. Fem delstater har infört lagstiftning liknande den svenska: Massachusetts, Connecticut, New Hampshire och Vermont samt som enda stat utanför New England, Iowa.

(Newsmax)

Brittisk myndighet försökte stoppa katolsk adoptionsbyrå

Den brittiska myndigheten Charity Commission ställer upp regler för hur välgörenhetsorganisationer ska agera. Den har gett sig på adoptionsbyråer som enbart

förmedlar adoptioner till normala familjer. Det finns ett flertal katolska adoptionsbyråer i England som ofta har verksamhet i några stift. Charity Commission har krävt att byråerna ska ändra sin verksamhet, så att även enkönade par ska kunna adoptera. Det har fått till följd att många byråer lagt ner verksamheten. Till slut tog byrån i Leeds strid och drev saken inför rätta. De vann och nu kräver High Court att Charity Commission omprövar sin inställning med hänsyn till en undantagsparagraf som finns i Equality Act. (BBC)

Rysk forskare riskerar fängelse

Michail Suprun är historiker och han har forskat om övergrepp mot etniska tyskar i Archangelsk-området under Stalin-tiden. Suprun höll med två medarbetare på att gå igenom 40 000 arkivhandlingar om etniska tyskar i Archangelsk. I oktober förra året greps han och de andra två och hela Supruns personliga arkiv, som bland annat innehöll 5 000 datoriserade poster, beslagtogs. Suprun hade fått ekonomiskt stöd till sin forskning från Tyska Röda Korset och från en förening för tyskar från Ryssland. Suprun riskerar fyra års fängelse. Suprun sa till nyhetsbyrån AFP att allt han hade arbetat med under de senaste tio åren hade beslagtogs av säkerhetstjänsten FSB. Han fick senare förbud att yttra sig över huvudet taget. (Världen idag)

Djuren inför domstol

För några månader sedan var det folkomröstning i Schweiz om att tvinga varje

kanton att engagera en advokat som skulle föra djurens talan inför domstol. Det finns redan en advokat som för djurens talan (men inte på skattebetalarnas bekostnad). Han heter Antoine Götschel och representerade senast en gädda inför rätta i en process mot fiskaren som fångat gäddan (det var en 11 kg tung gädda som stred för sitt liv i 10 minuter...) Fiskaren vann i rätten. År 2004 ändrades lagen så att djur inte längre betraktas som "saker" utan "varelser" med egen rättskapacitet inför domstol. I Schweiz bygger man vägtunnlar för grodor och igelkottar, möss måste ha en yta på minst 0,18 kvadratmeter och duvor måste få bada i friskt vatten minst en gång i veckan... Inte ens schweizarna vill dock ha skattebetalda djuradvokater. Mer än 70 procent röstade nej.

(SvD, Euronews)

Kristna palestinier pressade

Många av araberna på Västbanken har traditionellt varit kristna. Men de kristna är en krympande skara som utsätts för allt hårdare tryck. Det finns inga tillförlitliga uppgifter om hur många de kristna är, men uppskattningar gör gällande att andelen i Betlehem har minskat från 80 till 20 procent sedan 1948 och ser man till hela det av palestinier administrerade området är andelen kristna nu så låg som 2 procent.

I Gazaremsan bor det bara ett par tusen kristna av en befolkning på 1,5 miljoner. De kristna har tidigare varit kritiska mot den israeliska politiken när det gäller gränskontroller och transporetr. De har

begränsat rörelsfriheten och färsämrat ekonomin och de som haft en möjlighet har därför flyttat utomlands. Numer är det dock inte israeliska myndigheter som är den främsta måltavlan för kritiken utan våld riktat mot den kristna minoriteten. I oktober 2007 kidnappades, torterades och mördades Rami Ayyad, som var anställd av Bibelsllskapet. Det skedde i Gaza. Muslimska aktivister har vandaliserat ett kloster i Gaza liksom västerländska skolor, bombat KFUM och internet-kaféer. Baptistkyrkan i Gaza ockuperades och användes som värn vid en intern uppgörelse med skjutvapen mellan olika grupper i Gaza.

Mobben har vandaliserat dussintals kristna arabers företag, liksom grekisk-ortodoxa, katolska och protestantiska kyrkor i Ramallah, Tulkarem och Betlehem.

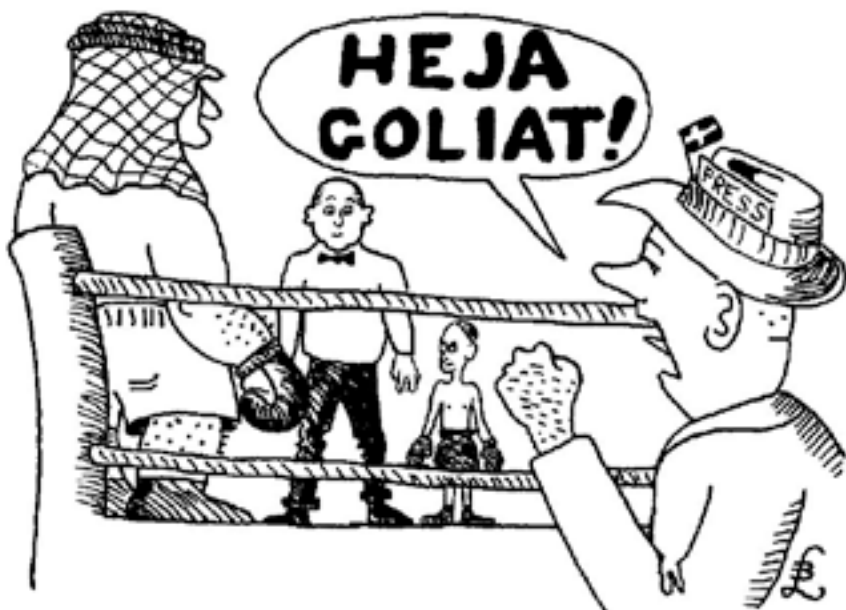
En kristen flykting från Västbanken berättar att han gav sig av sedan han utsatts för dödshot från muslimer som krävde hans mark. En affärsman blev erbjuden en bråkdel av värdet på sitt företag av muslimska affärsmän. När han nekade blockerade de rörelsen och han tvingades sedan i konkurs och flyttade till Kanada.

Det förekommer också kidnappningar av kristna kvinnor som tvingas gifta sig med muslimska män, landstölder och diskriminering på arbetsmarknaden. Om det inte sker en ändring tror en del att den kristna befolkningen på Västbanken kommer att vara helt borta inom tio år. (Newsmax)

Vita sydafrikaner flyttar

Ungefär 800 000 vita har flyttat från Sydafrika sedan ANC kom till makten 1994. Kvar finns ungefär 4,5 miljoner. De som flyttar är ofta välutbildade och Sydafrika dräneras på en stor del av sin professionella elit. Anledningen till de vitas flytt är till en mindre del den höga brottsligheten. Sydafrika är ett av världens mer otrygga länder. Men viktigare för utflyttningen är ANC:s totala dominans. Det är ANC som bestämmer om det mesta och den som inte är anhängare av ANC berövas sin röst i samhället. ANC:s anhängare är till 94 procent negrer, medan oppositionspartiet Demokratisk Allians har 64 procent vita och åtskilliga indier och "färgade" (blandade) bland de övriga. Knappt någon integration har skett på det politiska området sedan 1994.

(The Economist)

Georgien - landet som vill höra till Väst

Georgien är en av de mest västorienterade av de före detta sovjetrepublikerna. Landets geografiska läge medför dock betydande problem. I motsats till de baltiska staterna har Georgien inte lyckats bli medlem i vare sig NATO eller EU. Närheten till Ryssland och en nästan omöjlig logistik för militär NATO-uppbackning har gjort att en anslutning hittills varit mest georgiska drömmar, som kraftfullt och hittills framgångsrikt motarbetats av Ryssland.

I samband med kriget sommaren 2008 visade Ryssland med all önskvärd tydlighet vem det är som bestämmer i området. Vackra ord från Polen och Ukraina (det sistnämnda landet har fått en betydligt mindre vänligt inställd regering sedan dess) hjälper inte långt mot ryska stridsvagnar.

Georgien är, liksom det södra grannlandet Armenien, ett av världens allra äldsta kristna länder. Landet kristnades av helgonet Sankta Nino i början av 300-talet och kristendomen blev statsreligion år 327. Sankta Nino var kusin med Sankt Görän (Georg) som dödades 303 i nuvarande Turkiet, sedan han vägrat att hylla de hedniska gudarna, trots att han var soldat i den kejsarliga armén. Görän var elitsoldat och kejsaren Diocletianus ville gärna skona honom, men Görän vägrade att godta kejsarens alla erbjudanden om nåd i utbyte mot förnekandet av sin kristna tro.

Nino tog inte bara kristendomen utan också Göräns-kulten med sig till Georgien. Och med tiden blev det namnet på

landet och Georgs-korset finns i femdubbel upplaga på Georgiens flagga. Det är den oberoende georgiska ortodoxa kyrkan som dominerar landet. Kyrkorna är många och gamla och religionen har fått ett uppsving sedan Sovjetunionens upplösning 1991. Men den tillfällige besökaren får ändå intrycket att den kristna religionen inte spelar samma centrala roll i Georgien som i Armenien.

Visst vårdar man sina kyrkor och kristna minnesmärken (en del kyrkor kan vara 1500 år gamla), men samhället i stort är mer sekulärt än den södra grannen.

cg.holm@contra.nu

Stormakterna tar kontrollen – för det mesta

Georgiens läge i de höga Kaukasus-bergen borde kunna utgöra ett skydd mot yttre fiender. Men såväl romare, perser, seldjucker, mongoler, araber och turkar har kontrollerat delar av landet och 1801 erövrades det av Ryssland och inkorporerades i tsardömet. Men av och till har landet varit självständigt och ibland till och med kontrollerat delar av det som idag är grannländer.

I samband med ryska revolutionen var det mensjeviker (socialdemokraterna) som tog över i Georgien (liksom i Armenien och Azerbajdzjan). Landet förklarades självständigt 1918, men självständigheten varade inte längre än till 1921, då Röda armén marscherade in och förde in landet som en del av Sovjetunionen 1922. Tusentals mensjeviker avrättades.

Under den sovjetiska tiden, som varade till 1991, var Georgien delvis ett laglöst land. Kriminella grupper hade stort inflytande och de kontrollerade även det lokala

kommunistpartiet. Georgierna klarade sig bra, den centrala byråkratin i Moskva fick aldrig riktig kontroll över landet och med den lokala maffians hjälp ordnades det som var omöjligt att ordna i resten av Sovjetunionen.

Självständigt 1991

Efter Sovjetunionens fall 1991 blev den välkände dissidenten Zviad Gamsachurdia landets förste president. De kriminella var oroliga för att förlora sitt inflytande och Gamsachurdia hade inte kraften nog att sätta dem på plats. Han tvingades lämna presidentposten efter en kupp i december 1991 och 1995 tog den före detta sovjetiske utrikesministern Eduard Sjevvardnadze över presidentposten. Gamsachurdias män protesterade och det kom till väpnade konflikter. Ekonomin kördes i botten och alla problem "löstes" genom att staten tryckte nya sedlar. 1994 var inflationen 15 000 procent. "Privatiseringar" genomfördes på så sätt att gamla partipampar från den sovjetiska hierarkin tog över företag till löjligt låga priser.

Först en bit in på 2000-talet började ekonomin repa sig, avgörande var då byggandet av en oljeledning från Kaspiska Havet till Ceyhan i Turkiet. För första gången blev det möjligt att transportera olja och gas från de oljerika länderna vid Kaspiska Havet till kunderna i Väst utan att behöva passera Ryssland eller Iran. Självklart ogillade de sistnämnda länderna detta och vid 2008 års konflikt mellan Ryssland och Georgien var hotet mot oljeledningen ytterst akut. Ryssland var nära att återta den fulla kontrollen över Kaspiska havets oljeexport.

Georgien har ungefär 5 miljoner invånare, men långtifrån alla är georgier. Dels

Slätterna söder om Sydossetien fylldes hösten 2008 av enkla bostäder åt de 40000 georgiska flyktingarna från Sydossetien som kom efter det ryska övergreppet i augusti 2008. Förvånansvärt snabbt ordnades enkelt men tillräckligt tak över huvudet i massproducerade småhus. Foto C G Holm.

är det i alla tre de kaukasiska länderna betydande minoriteter från de andra två – i Georgien finns alltså såväl 6 procent armenier som 6 procent azerer. Men det finns dessutom 2 procent ryssar och en rad små minoritetsfolk som tillsammans utgör ungefär 5 procent av befolkningen.

Ryssland tar hand om ytterområdena

Mest uppmärksamhet har riktats mot abchaserna som med ryskt stöd har etablerat Abchasien som ett ”självständigt” land. 1992–1993 slets större delen av Abchasien loss från Georgien, ungefär 250 000 georgier flydde och kvar var 200 000 abchasier och ryssar och ett mindre antal georgier. Med rysk uppbackning genomfördes en folkomröstning och val, men bara de som var på plats kunde delta. Den majoritet av befolkningen som flytt området kunde inte rösta och följden blev att den abchasiska minoriteten kunde ta makten. Bara i de sydöstra delarna av Abchasien hade Georgien kontroll. I resten av Abchasien infördes rysk valuta och invånarna tilldelades ryska pass – men de slapp betala rysk skatt!

Efter ett fuskval i gammal sovjetisk stil i Georgien i november 2003 uppstod ”rosornas revolution”. Presidenten Eduard Sjevvardnadze, gav upp och vid nya fria val i januari 2004 valdes den västorienterade och västutbildade (juristexamen vid Columbia Law School i USA och examen från Internationella Institutet för Mänskliga Rättigheter i Frankrike) Micheil Saakashvili till president.

Saakashvili tog framgångsrikt tag i den allestädes närvarande korruptionen och liberaliserade den hårt reglerade ekonomin. Georgien klättrade på fem år (mellan 2003 och 2008) 119 platser på Världsbankens ranking över företagsklimatet. Liberaliseringen satte fart på ekonomin och Georgien visade upp goda tillväxttal – i snitt 9,3 procent mellan 2004 och 2007.

Georgien kom på fötter – det gillade inte Putin

Ryssland misstycykte starkt till att Georgien började komma på fötter och 2006 stängdes kommunikationerna med Georgien. Gränsövergångarna till lands stängdes och flygförbindelserna upphörde. Samtidigt stoppades importen av vin. Georgiskt vin var på sovjettiden en stapelvara i hela Sovjetunionen. Nu beslöt de ryska hälsovårdsmyndigheterna att georgiskt vin var

”hälsovådligt” och stoppade importen. Eftersom vin är en av Georgiens stora näringar kunde det varit ett svårt avbräck för landets ekonomi. Det visade sig emellertid bli tvärtom. När vinet flödade över i Georgien måste man leta efter nya marknader. USA blev en sådan, men också Europa. Och märkligt nog var det inga ”hälsoproblem” när EUs och USAs hårda hälsomyndigheter skötte kontrollen. Georgiskt vin är av hög kvalitet och det visade sig snabbt att marknaderna i Väst var beredda att betala mycket mer än vad man fått i Ryssland. Vinstoppet blev en vitamininjektion för den georgiska vinodlingen. På Systembolaget kan man köpa Schuchmann. Det är gjort på Saperavi-druvan som skiljer sig från de druvor som man hittar i viner som odlats i övriga Europa, Amerika eller Australien.

Georgierna är måna om att de är en del

av Europa. Traditionellt har många ansett att gränsen mellan Europa och Asien går längs Stora Kaukasus, och då hamnar Georgien i Asien. I Sovjetunionen räknades alla tre republikerna, Armenien, Georgien och Azerbajdzjan till Europa. Och idag är de alla med i Europarådet. Utanför parlamentet i Tbilisi och utanför många andra offentliga byggnader vajar den georgiska flaggan och Europaflaggan sida vid sida. Men då är det Europarådets med EUs identiska flagga som hänger där. Georgien strävar efter medlemskap i både NATO och EU. I en folkomröstning om NATO 2008 uttalade sig 77 procent av väljarna för NATO-medlemskap.

Saakashvili tog snabbt kontroll över ett av de tre autonoma områden i Georgien där ryssarna skaffat sig inflytande hos lokala separatister. Det var Adzjarien i sydvästra Georgien där den lokale ryssvänlige ledaren Aslan Abasjidze tvingades avgå i maj 2004. Han ansågs vara ledare för narkotikahandeln i området.

Men för de andra två områdena, Abchazien och Sydossetien kvarstod problemen. Sydossetien är glesbefolkade bergstrakter, men Abchazien är en bördig fruktträdgård som stått för mycket av den tidigare så lönsamma Svartahavsturismen. De fina stränderna och de strandnära bergen lockade under Sovjettiden pampar från hela unionen att spendera somrarna i Suchumi och omgivande nejder.

I forna tider var tvåspråkiga skyltar på georgiska och ryska. I andra forna sovjetrepubliker kan det fortfarande finnas en och annan skylt med kyrilliska bokstäver kvar. I Georgien är numer alla tvåspråkiga skyltar försedda med latinska istället för kyrilliska bokstäver. Från 2006 till 2010 var alla landförbindelser mellan Ryssland och Georgien avstängda. Så även vägen mellan Kazbegi i Georgien och Vladikavkaz i Nordossetien, som dock öppnades under 2010. Förra året var vägen avstängd något hundratal meter från gränsen. Märkligt nog fanns knappt någon militär alls på den georgiska sidan, trots att Kazbegi ligger en halvmil från Tjetjenien, några kilometer från Sydossetien och med en mil till nordossetiska gränsen. Foto C G Holm.

Kriget 2008

Under 2008 bröt konflikten ut på nytt. Ryssarna genomförde en rad provokationer, bland annat flygangrepp. I Sydossetien besköts georgiska byar med granater. Saakashvili beslöt att georgiska armén måste vidta åtgärder, vilket praktiskt innebar att georgiska trupper angrep Sydossetiens huvudort Tsjinvali (det var alltså i Georgien och inte märkvärdigt, om det nu inte hade varit så att Georgien inte kontrollerat orten på många år). Ryssarna sände in stora truppstyrkor och erövrade hela Sydossetien, den återstående sydöstra delen av Abchasien och fortsatte in i centrala Georgien och ockuperade tillfälligt stora städer som Gori och hamnstaden Poti. I närheten av Gori sprängdes den stora militärbas som finansierats av NATO.

Under 2008 års konflikt var huvuddelen av den ryska offensiven dock inriktad på Sydossetien. Sydossetien hade, liksom Abchasien, en blandad befolkning. Med ryskt stöd hade en "självständig" republik bildats, men under georgiska protester och utan internationellt erkännande.

Abchasien och Sydossetien har som "självständiga stater" bara erkänts av Ryssland, Nicaragua, Venezuela och Nauru, av varandra (samt låtsaslandet Transdnistrien, en av ryskvänliga krafter kontrollerad del av Moldavien). Nauru fick betalt med 50 miljoner dollar av ryssarna. Landet, en ö i Stilla Havet, var i skriande behov av pengarna. Nauru har länge varit ett av världens mest välmående länder (flera år med världens högsta per capita-inkomst), man har levt gott på export av guano, men guanon har tagit slut och nu behövs andra inkomster desperat.

I samband med det första kriget om Abchasien och Georgien hamnade flyktingarna i övergivna sovjetiska anläggningar, nedgångna bostadskomplex, militäranläggningar, sjukhus osv. Ingen gjorde något för att underlätta flyktingarnas situation, den lösning som man såg framför sig var att de skulle flytta tillbaka. Ungefär 45 000 fick med tiden göra det. Men de drabbades av den förnyade konflikten 2008. 2008 kom det ytterligare 40 000 flyktingar till Georgien och Saakashvili-regeringen tog sig an frågan betydligt bättre än Sjevardnadze. Det var i augusti och myndigheterna insåg att något måste göras till vintern. I

Georgien är en västorienterat och bygger upp demokratin. Men landets mest kände invånare har ännu inte förpassats till sophögen. En 15 meter hög Stalinstaty står utanför Stadshuset i Stalins födelsestad Gori. Foto C G Holm.

rekordfart byggdes flyktingförläggningar för 30 000 personer. Det fungerade och man kan se stora nybyggda områden längs vägen från huvudstaden Tblisi till Gori. Enkla standardiserade byggnader som ger tak över huvudet. Men inte mer. Där borbönder från Sydossetien. De har blivit berövade sina gårdar, husen har bränts ner av ryssarna, jordbruksmaskinerna har förstörts eller lämnats kvar. Utsikterna att komma tillbaka till de gamla gårdarna är minimala. De kommer istället att ödeläggas. Det som var georgiska odlingsområden i Sydossetien blir nu ödeland. Sydossetierna själva fortsätter med det som länge vid sidan av jordbruket varit huvudnäringar i området, smuggling och organiserad kriminalitet.

Resterna av de ryska angreppen i det centrala Georgien har åtgärdats snabbt. Redan sommaren 2009 var alla hus som skadats i Gori reparerade.

Oppositionen ställde trots allt upp för Georgien

De politiska minnena av kriget stannade kvar. Oppositionen protesterade mot president Saakashvilis misslyckanden. Han fick i oppositionens ögon ansvaret för att landet led ett förnedrande nederlag och han kritiserades mycket för gripanden som skedde i samband med att man misstänkte ett kupp försök tidigt 2009. Märk dock att

oppositionen, med förra talmannen och interimspresidenten Nino Burdzjandze i spetsen, var mycket noga med att de inte var för Ryssland, men mot Saakashvili. De började tälta utanför parlamentet på Rustaveli-avenyn i centrala Tblisi. De förväntade sig att det skulle bli konfrontation med presidentens styrkor och de hoppades på att Saakashvili skulle falla. Men Saakashvili reagerade inte som oppositionen förväntade sig, han var ju inte en politiker i gammalryskt snitt. Han accepterade utan vidare oppositionens protester, gatorna omkring parlamentet stängdes av och det var helt OK att samlas i protest mot presidenten. Till och med nationaldagsfirandet i slutet av maj ställdes in. I början var entusiasmen stor, men protestlågan falnade. När jag passerade lägret utanför parlamentet i juli förra året fanns det några enstaka grupper kvar som satt och spelade kort. Ingen gjorde ett försök att sälja in budskapet till en passerande utländsk journalist. Det märktes att man gett upp. En månad senare kunde gatan öppnas igen och presidenten satt kvar.

Georgien må vara västvänligt och det enda landet i Europa med en klar majoritet för John McCain i opinionsundersökningarna i samband med det amerikanska presidentvalet 2008. Men det finns en sak som drar ned intrycket av ett modernt land på frammarsch. På stora torget i Gori finns en jättelik staty av stadens son Josef Stalin. Stalin ses inte alls som den massmördare han var, utan han ses som den mest kände inbyggaren från Georgien. I Linz skulle ingen drömma om att ha en staty över stadens son Adolf Hitler på torget. Men i Gori finns Stalin. Och några hundra meter från torget ligger det stora Stalin-museet som byggdes redan på Stalins egen tid. Det är om något en indikation på att man inte frigit sig från det onda som hänt, museet besöks än idag av turister. Några mil utanför Gori träffar jag en ytterst trevlig och vältalig (engelska) arkeolog som visar en märklig tretusenårig grottstad, Uplistsikhe. Han verkar vara född i slutet av 1940-talet och presenterar sig som "Stalber", uppkallad efter Stalin och Beria. Lavrentij Beria var chefen för Stalins hemliga polis som avrättades kort tid efter Stalins död. Beria var georgier bördig från Abchasien. Efter dessa två blodiga massmördare har den älskvärde arkeologen fått sitt namn.

Mussolini – en studie i makt

Göran Häggs speciella intresse för Mussolini och fascismen har avsatt sig i en bok med titeln *Mussolini – en studie i makt*. Titelvalet anknyter till Mussolinis maktposition som, enligt författaren, var mer total än någon härskares inklusive Hitler. Fascismen var en enmansshow där Mussolini styrde och ställde allt efter behag.

Fascistdiktatorn besatte själv många ministerposter, och de hierarker – fascistledare – som omgav honom var bara skuggfigurer. Hägg skriver i sin bok att studera Mussolini är också ett studium av det personligas betydelse i historien. Här kan en jämförelse göras med Hitler och Tredje riket. Det store tyske historikern Friedrich Meinecke säger om Hitler, att han ”är ett av de stora exemplen på den särpräglade och oberäknliga roll som personligheten spelar för ett historiskt skeende”. Ett liknande uttalande om personlighetens betydelse kan utan tvekan appliceras på Mussolini.

Marschen mot Rom

Författaren framhåller tre utmärkande egenskaper hos Mussolini: ”Genialisk propagandist på prosa, lysande talare och en närmast osannolik slughet.” I det av Italien år 1915 förklarade kriget mot Österrike-Ungern utmärkte sig Mussolini som mönstersoldat. Om sina krigsupplevelser skrev han en bok som lovordades som ett litterärt mästerverk. För övrigt skrev Mussolini ett par biografier och även romaner.

För italienarna utvecklade sig kriget mot Österrike katastrofartat. Vid Caporetto gick halva den italienska krigsmakten förlorad som fångar eller som stupade. Österrikarna hade fått hjälp av tyska trupper. Till dem som utmärkte sig på den tyska sidan hörde en ung kompanichef vid namn Erwin Rommel. Här skall inflikas det omdöme om italienska soldaters stridsduglighet, som Rommel fällde som lärare på officersskolan i Potsdam: ”Italienska soldater är bra – att ha som motståndare.”

Mussolinis talanger som stilist och reto-

Socialistledaren Benito Mussolini lämnade sitt gamla parti och startade eget. Det förde honom till toppen i Italien, men hans internationella engagemang blev en rad fiaskon (Bild från 1923, då han just utsetts till premiärminister).

riker kom väl till pass i hans engagemang i vänsterradikala kretsar, vilket gjorde honom till en journalistisk och politisk kändis. År 1919 bildades i Milano under ledning av Mussolini Fasci di Combattimento, kampgrupper, med uppgift att bekämpa den reaktionära högern och den destruktiva vänstern. Ett par år senare omformades den i hög grad lösliga sammanslutningen av

david.stavenheim@contra.nu

fascister till ett regelrätt parti. Svartskjortorna, som fascisterna kallades, hade som målsättning att överta regeringsmakten.

Den 28 oktober 1922 gjorde ett par hundratusen svartskjortor den berömda Marschen mot Rom, vilken resulterade i ett regeringsskifte med Mussolini som konseljpresident och tillika inrikes- och utrikesminister. Mussolini blev Il Duce, ledaren, hos vilken all statens makt samlades. En medveten ledarkult uppstod kring Il Duce, och regimens motto blev: ”Mussolini har alltid rätt.”

Erövringskrig

Till Mussolinis liv hörde en lång rad av

förhållanden med kvinnor. I sitt residens, Palazzo Venezia, uppsöktes han regelbundet av älskarinnor. Mussolini varvade regeringsbestyren med erotiska utlevelser, ibland mellan ett par audienser. En älskarinna som han tidigt kom i kontakt med var Clara Petacci, som kom att följa honom i döden.

År 1927 möttes Mussolini och den brittiske finansministern Winston Churchill i Rom. Efter det mötet uttalade sig Churchill i översvallande ordalag om Italiens diktator: ”Vilken karl! Jag har förlorat mitt hjärta. Jag kunde inte låta bli att bli charmerad, som så många andra, av hans vänliga och flärdfria sätt och hans lugna, upphöjda stil.”

Churchills positiva uppfattning om Mussolini kvarstod fram till i början av 1940-talet, men efter axelmakternas ockupation av Grekland 1941 var tongångarna helt annorlunda: ”Denne uppkädda schakal, Mussolini, som för att rädda sitt skinn har gjort Italien till en vasallstat under Hitlers imperium, skuttar fram till den tyska tigerns sida gnyende inte bara av hunger – det kunde man förstå – men rentutav av triumf.”

Ända sedan Italiens enande hade det rått ett konfliktförhållande mellan den katolska kyrkan och den italienska staten. 1929 åstadkoms det en förlikning genom det så kallade Lateranfödraget. Detta avtal var av enorm betydelse för båda parter, och för Mussolini innebar det en oerhörd prestigevinst.

Mussolinis första möte med Hitler ägde rum i Venedig 1934. Hitler tröttade ut Mussolini med sina ändlösa monologer, vilket föranledde Mussolini att tycka att Führern lät som en trasig grammofonskiva som hakat upp sig. Några år senare kom de bättre överens. ”Nu kan inget längre skilja oss åt”, yttrade Mussolini till Hitler vid dennes statsbesök i Rom 1938. Vid dessa ord fylldes Hitlers ögon av tårar.

För att ytterligare öka sin popularitet startade Mussolini ett erövringskrig mot Abessinien (Etiopien). När kriget var vunnit mottog Mussolini en enorm folkmassas hyllning stående på balkongen till Palazzo Venezia. Från samma balkong proklamerade sedan den nu oerhört populära Il Duce

kejsarikets återupprättande.

Oförklarlig felkalkyl

Hittills hade alla beslut som Mussolini iscensatt visat sig vara kloka och gynnsamma, inte minst för honom själv. Men efter det till slut lyckosamma kriget mot Abessinien skedde en märklig förändring i det att hans omdöme tycktes svikta och de därav påverkade besluten visade sig vara okloka för att inte säga ödesdigra. Italiens deltagande i Spanska inbördeskriget blev ett militärt fiasko som orsakade den italienske diktatorn en pinsam prestigeförlust.

En oförklarlig felkalkyl gjorde Mussolini sig skyldig till då han drog igång en antisemitisk kampanj och publicerade ett rasistiskt manifest. Den åldrige påven Pius XI reagerade med ursinne mot manifestet och deklarerade: "Antisemitismen är inte bara en felaktig idé, hela den lärans anda står i motsats till tron på Kristus."

En av fascistledarna skrev i sin dagbok: "Mannen som alltid hade rätt har, numera, enligt de flesta, alltid fel."

I Nordafrika började engelsmännen att slå tillbaka och återtog italienska besittningar. Mussolini blev tvungen att begära hjälp av Hitler, som sände Rommel med sin Afrikakår, vilken nådde lysande framgångar. På grund av uteblivna förstärk-

ningar tvingades han emellertid att retirera. I juli 1943 invaderade de allierade Sicilien, och Mussolinis ställning var nu kraftigt försvagad. Den 24 juli blev han avsatt av Stora rådet och därefter arresterad.

En rasande Hitler beordrade alla tillgängliga tyska trupper till Italien, och den 10 september tågade de in i Rom; ett par dagar tidigare hade Italien kapitulert för de allierade. Den 12 september fritogs Mussolini av SS-officeren Otto Skorzeny och 100 kommandosoldater, varefter Mussolini flögs till Hitlers högkvarter. Hitler hade bestämt att fascismen skulle återfödas, och Mussolini accepterade motvilligt att bli ledare för en ny regering vilken kom att residera i Salo di Garda i norra Italien.

Tyskarna krävde hämnd på dem som med sina röster hade fällt Mussolini. De flesta av kuppmännen hade gått under jorden varför bara sex män kunde ställas inför domstol. Fem av dem dömdes till döden, däribland den tidigare utrikesministern och tillika Mussolinis svärson, greve Ciano.

Det blev ett utdraget krig på det italienska fastlandet, som erbjöd goda försvarsmöjligheter för de välövade tyska trupperna. Det allierade bombflyget gjorde i Italien sig skyldigt till samma vettlösa bombningar som i Tyskland med massdöd och kulturell förstörelse som följd. Exempel på kulturell

ödeläggelse är jämnandet av klostret Monte Cassino med marken och förstörelsen av världens största marinarknologiska märkvärdighet, de två romerska skepp som Mussolini låtit lyfta ur Nemisjön.

Författaren Göran Hägg anser att en del av kommunismens oerhörda frammarsch i Norditalien får tillskrivas det allierade bombkriget.

I graven

I krigets slutskede försökte Mussolini förhandla med motståndsrörelsen, vilket misslyckades. Under det följande flyktförsöket tillfångatogs han av partisaner. I Christopher Hibberts biografi över Mussolini finns en detaljerad redogörelse för händelseförloppet.

Avrättningen av Benito Mussolini beordrades av kommunistledaren Togliatti, och tillsammans med Il Duce själv sköts hans älskarinna Clara Petacci. Mussolinis sista ord var: "Skjut mig i bröstet." Dagen därpå, den 29 april 1945, fördes de illa tilltygade och skändade kropparna till en bensinstation i Milano, där de hängdes upp med huvudena nedåt. Följande dag begick Adolf Hitler självmord i sin bunker under rikskansliet i Berlin.

Samtidigt med de båda diktatorernas död gick också fascismen och nationalsocialismen i graven.

BREV TILL CONTRA

Vad är meningen med EU?

Europa kommer aldrig att bli ett "nytt USA". De urgamla kulturer vi har i denna gamla världsdel kommer inom överskådlig tid att bibehållas och försvaras. De kommer således inte att integreras i ett allmänuropeiskt samhälle där samspelet mellan flertalets värderingar och den förda politiken harmonierar.

Vi ser redan flera exempel på protektionistiskt agerande från medlemmarna. Då problemen hopar sig gäller det att rädda sig själv i första hand. Inte särskilt förvånansvärt.

Men för att en union ska fungera förutsetts förtroende och lojalitet. Särskilt i en

monetär union som EMU. Nu har det visat sig att minst fyra av medlemmarna har missbrukat detta förtroende och levt över sina tillgångar – på de andras bekostnad. Det är en liten tröst att Sverige slipper vara med och betala åtminstone Greklands skuld. Men det kommer säkert flera som söker support. Troligtvis behövs det bara ett land till som begär hjälp för att euron ska sjunka ytterligare i värde.

Det är särskilt anmärkningsvärt att ett land som Irland nu finns bland de fyra problemländerna. Det är det land som vunnit mest ekonomiskt på sitt medlemskap i EU, det vill säga fått mer tillbaka än som betalats. EU-bidrag har bland annat finansierat minst halva Irlands nya vägnät.

Så vad är då poängen för Sveriges del att vara med i EU? Vi har redan betalt flera miljarder till unionen. Vad har vi vunnit? Inte mycket! Vi slipper ha med pass på resor inom unionen. Men våra gränser står vidöppna för alla former av illegal handel och kriminalitet. Vi betalar en ansenlig mängd politiker, som knappast gör vare sig Sverige eller Europa till en bättre plats på jorden.

Om man till detta lägger att vi tvingas avstå från en rad miljörelaterade förbättringar för att de strider mot EUs regler kan man fråga sig varför vi inte går ur och bildar en egen union tillsammans med våra närmaste grannländer.

Stig G Daun

Svenskans hotade ställning i Finland

Kan juridiken rädda finlandssvenskarna? Det var temat för en presentation av finlandssvenskarnas situation i Finland som hölls av universitetsjuristen Ida Asplund i den anrika Föreningen Svensk-Finlands Vänner i Stockholm relativt nyligen. Contras medarbetare fanns på plats.

Ida Asplund, verksam vid Umeå universitet, är en finlandssvensk samhällsaktivist som oroar sig för finlandssvenskarnas situation i det finska samhället. Hon är uppvuxen i Munsala i Österbotten med en svensk mor och finlandssvensk far och har bedrivit juridikstudier i Umeå.

Asplund inledde sin presentation med att hänvisa till en artikel av Marie Söderqvist i *Expressen* den 9 augusti 2006. Den senare påpekar att "Mumindalen [en nöjespark utanför Nådendal] har blivit finskspråkig. Kanske är det bara en kommersiell anpassning till den stora mängden finskspråkiga besökare. Eller så är det ett rejält politiskt budskap: svenskan är inte något vi värnar om."

Exemplet med förfinsknigen av Mumintrollen, författarinnan Tove Janssons mästerverk som alltså är skrivet på svenska, är bara ett exempel på finlandssvenskarnas till synes alltmer besvärliga läge i Finland, något som i Ida Asplunds perspektiv gör det befogat att ställa frågan om rentav finlandssvenskarna i Sverige har det lättare än dem i Finland.

Lång tradition

Den svenska närvaron i Finland har, underströk Ida Asplund, en lång tradition ända sedan konung Erik den helige genomförde sitt medeltida så kallade korståg i syfte att kristna de finska hedningarna och samtidigt skaffa Sverige värdefullt territorium på andra sidan Östersjön. 1350 etablerades svensk lag i Finland, och tolv år senare fick finnarna fulla rättigheter i riket.

1809 förlorade Sverige Svensk-finska kriget mot Ryssland, som förvandlade den östra svenska riksdelen till ett ryskt storfurstendöme. Dock bibehölls Gustaf III:s svenska statsförfattning,

1734 års lag bibehölls och svenska fortfor att vara officiellt språk. Snart uppkom såväl en finsk- som svensketsrörelse. 1906 fick Finland allmän rösträtt och begreppet "finlandssvenskar" uppstod. Den 6 december 1917 blev Finland självständigt, och i fjärde

tommy.hansson@contra.nu

versionen av 1919 års regeringsform – som tillkom efter ett uppslitande inbördeskrig där de demokratiska krafterna segrade över kommunisterna – likställdes de finska och svenska språken.

1920 anslöt sig Finland till det efter Första världskriget bildade Nationernas förbund (NF) och 1921 löstes tvisten mel-

lan Sverige och Finland om Åland; det finns de som menar att bilägandet av denna tvist var det enda positiva NF någonsin uträttade. 1922 tillkom en språklag som byggde på den territoriella principen, men den så kallade språkstriden skulle komma att fortgå till efter Andra världskriget.

–I dag är finska och svenska formellt jämställda språk i Finland, underströk Ida Asplund. Men finlandssvenskarna saknar ännu juridiskt erkännande som grupp.

"Alldeles uppåt väggarna"

Enligt den stridbara Ida Asplund kan det inte råda någon tvekan om att finlandssvenskarna sedan 1906 utgör en etnisk grupp med alla de kännetecken som utmärker en sådan. Det finns i Finland knappt 300 000 finlandssvenskar jämfört med omkring 100 000 i Sverige.

–Jag har debatterat om behovet av en finsk språkbudsman, sade Ida Asplund, och alla politiska partier utom möjligen det nationalistiska Sannfinländarna tycks vara

överens om att det finns ett sådant behov. På papperet ser situationen bra ut, men det fungerar inte riktigt i praktiken. En möjlighet är dock att JO-anmäla orättvis behandling av svenskspråkiga. Vi JO-anmälde exempelvis en domare vid Vasa hovrätt, eftersom handläggningstiden för svenskspråkiga mål var avsevärt längre än för finskspråkiga. Det blev första fallet där en hovrätt kunde beslås med diskriminering.

Itvåspråkiga kommuner i Finland är ofta en majoritet av den finska befolkningen nöjd med situationen, medan finlandssvenskarna har mer att anmärka på. Enligt en undersökning var 84 procent av finnarna nöjda, medan siffran för finlandssvenskarna endast var 40 procent. Det är alltid språket det gäller vid konflikter mellan finländare med svenska respektive finska som modersmål, betonade Ida Asplund:

–I Finland kan man aldrig bli diskriminerad på grund av att man är finlandssvensk – det har utan

Juristen Ida Asplund menar att juridiken är en väg att rädda svenskan i Finland. Enligt grundlagen är Finland tvåspråkigt och det har praltiska implikationer. Foto Tommy Hansson.

undantag med språket att göra. Detta är alldeles uppåt väggarna!

Det finns, enligt Asplund, en uppgivenhet från finlandssvenskarnas sida när det gäller att anmäla fall av diskriminering eller hets mot folkgrupp, eftersom man inte räknar med att få något gehör för en sådan anmälan. Det är också vanligt att mammor uppmanar sina barn att inte tala svenska på bussar av rädsla för trakasserier. Det är inte många som vågar ta striden och stå upp för sina rättigheter.

Rädsla och optimism

Det finns, menade Ida Asplund, en bland finlandssvenskarna utbredd rädsla för att svenska skall avskaffas som officiellt språk i Finland om man kräver sin rätt alltför mycket. Det finns därför en låg anmälningsbenägenhet avseende missförhållanden. – Utvecklingen går mot att kommunerna blir alltmer finskspråkiga. Men det finns

också undantag från den utvecklingen som i det så kallade Karlebyfallet, där frågan var om Karleby skulle tillhöra den finskspråkiga norra eller den svenskspråkiga södra sidan. Sedan JO, JK och riksdagens grundlagsutskott fastslagit att 20 000 finlandssvenskar skulle diskrimineras om beslutet att Karleby skulle tillhöra norra Finland stod fast, avgjorde president Tarja Halonen slutligen frågan till finlandssvenskarnas fördel.

För svenskspråkiga Ida Asplund personligen finns ingen tvekan om vilken etnisk grupp hon tillhör:

– Jag identifierar mig själv med den rätt unga minoriteten finlandssvenskar, inte som svensk. Det är ett ideologiskt val eftersom jag känner gemenskap med de svenska bygderna i Finland. Man kan säga att jag är en frukt av samlingsrörelsen som uppstod i början av 1900-talet.

Temat för Asplunds presentation av

finlandssvenskarnas situation var ”Kan juridiken rädda finlandssvenskarna?” och på den frågan gav hon ett delvis positivt svar:

– Juridiken *kan* rädda finlandssvenskarna, men gruppens vilja är också avgörande för hur det skall gå.

Jag vill avsluta optimistiskt, eftersom jag sett ett uppvaknande. År 2002 kunde man till exempel inte öppet säga att det fanns diskriminering av finlandssvenskarna, men nu är man mer medveten om detta problem.

Bland finlandssvenska framgångsfaktorer ur ett asplundskt perspektiv finns exempelvis, utgående från den egna identiteten som grupp, samarbete med och stöd av Sverige, finlandssvensk mobilisering, krav på positiv särbehandling, information och lobbying, rättsutveckling och juridisk kompetens.

BREV TILL CONTRA

Varför har inte kommunisterna i väst lärt sig?

Under alla min resor till Estland under sovjettiden såg jag ju mer jag reste att tillämpningen av marxism och leninism ledde bort från allt sunt tänkande, planekonomin är i sitt sätt närapå komisk, den måste uppfyllas hur än verkligheten ser ut. Marx uttalade att ”religionen är ett opium för folket” och Lenin att ”Kommunismen ska erövra världen”.

De rörelser i Sverige som fortfarande anammar dessa ideologier säger hela tiden: ”Nej, det var ingen diktatur”. De säger samtidigt att allt påståande om att Sovjet var en diktatur är ”Borgerlig propaganda”. Den kommunistiska rörelsen i Sverige består idag av det sovjetvänliga SKP (Sveriges kommunistiska parti) som komiskt nog satsar på riksdagen i höst, vi har också Kommunistiska Partiet (KP) som tror att de med Lenins hjälp kan genomdriva revolution och ta makten i landet. SKP tror på proletarietets dikta-

tur. Frågar man dem försäkras de att vi inte ska ha Sovjet i Sverige, vi ska ha vår egna modell. Men varhelst dessa ideologier tagit steget från teori till praktik så har det slutat i totalitär diktatur.

I Sverige finns många ungdomar som ofta går på Marx och Lenins teser, de lever i ett flummigt önsketänkande och står inte med fötterna på jorden. Jag har talat med många av dessa kommunister. De förnekar det som hände i Sovjet, de säger att när vi bygger socialism i Sverige då blir det riktigt bra! Om man hänvisar till Sovjet svarar de: ”Det var en och annan som strök med!” En och annan? Hela folk gick åt i Sibirien och Gulag.

De kommunistiska och även de socialistiska rörelserna i Sverige (jag tänker då på Socialistiska partiet, RS (Rättvisepartiet Socialisterna) samt tidningen *Socialisten* lever i önsketänkandet att det skulle gå att bygga ett rättvist samhälle på dessa ideologiers grund.

Jag vill rekommendera läsaren att läsa antroposofen Sergei O. Prokofjev's bok *Möte med det onda, och dess övervinande genom andevetenskapen*. Han visar de krafter som ligger bakom Marx

och Lenin. Boken ger ett ordentligt djup i vad som ligger bakom Marx och Lenin.

Jag önskar att de röda i Sverige skulle börja tänka till mer än de gör och se vart deras ideologier verkligen leder till.

Jag har också märkt hur flummig hela vänsterrörelsen är. Min förhoppning är att Sveriges kommunistiska rörelse någon gång i framtiden ska vakna upp och inse fakta, och därmed ta avstånd från ideologierna, för visst ska vi bygga ett bättre samhälle helt klart. Men inte med Marx och Lenins hjälp, dem klarar vi oss utan.

Vårt land är alltför vackert för att förstöras!

Jag vill också berätta att både LO och ABF ställde upp och stödde det sovjetvänliga SKP i Första Maj-tal runt om i landet. ABF har till och med det sovjetvänliga partiet SKP som medlem i sin egen organisation.

De röda är inte så svaga som vi tror, de har förgreningar in i fackföreningsrörelsen etc. Kommunisterna i Sverige har inte lärt sig något av det som hänt Östeuropa. De säger att de inte vill ha diktatur i Sverige, men det skulle det genast bli det om de fick makten. *Ann-Mari Lahti*

Brevet kostade två år i fängelset

Zoltán Cséplö var ungrare med rötterna i Transsylvanien. Han föddes dock i Bukarest, där hans far arbetade som chaufför. När ryssarna i Andra världskrigets slutskede marscherade in i Rumänien och Ungern flydde han västerut, men kom inte längre än till en av de sista städerna innan österrikiska gränsen. Han skrev 1948 ett brev till en ungersk vän som senare råkade ut för en husrannsakan av politiska skäl. Zoltáns brev med privata kritiska synpunkter på kommunistregimen hittades och det kostade honom två år i fängelse. Ett privat brev var ”uppvigling”.

Vänsterpartiet i Sverige har en obruten organisatorisk historia från det Kommunistparti vars ordförande hylade diktaturen i Ungern och Sovjets ”resoluta ingripande” mot ungerska frihetssträvanden 1956. Sverige kan till hösten få regeringsledamöter som har direkt idémässig koppling till det parti som låg bakom domen mot Zoltán Cséplö. Det var aldrig aktuellt på 1950-talet då socialdemokraterna var de mest principfasta antikommunisterna. Idag är det annorlunda.

Zoltáns dotter bor idag i Sverige och hon har gjort domen tillgänglig för Contra och även översatt den till svenska.

Folkdomstolens särskilda råd, Budapest
Nummer: Nb.xx.3525/1948/2

Folkdomstolens särskilda råd har efter offentlig huvudförhandling i brottmål mot Zoltán Cséplö och vad som har framkommit där avkunnat dom

Den anklagade Zoltán Cséplö, (född 7 maj 1926 i Bukarest, fader Béla, moder Katalin Foriska, ogift, har inga barn, är ungersk medborgare, modersmål ungerska, pratar även rumänska, har tagit studentexamen, saknar yrke, saknar förmögenhet, ej dömd tidigare, bor i Budapest, Harmat utca 42.392,4). Han togs i polismyndighetens förvar mellan den 22 januari och den 29 juli 1948 och är för närvarande på fri fot. Folkdomstolens särskilda råd bedömer honom vara skyldig till uppvigling enligt Katalin 1946:VII.t.c. §2.b.

Därför döms ovannämnde enligt lag §10, /3/st Btk (Strafflagen) §91 till två års fängelse som, dessutom enligt §10 /5/st tio års förlust av medborgerliga rättigheter och politiska rättigheter samt beslagtagande av en fjärdedel av eventuell förmögenhet.

Av frihetsberövandet avräknas polismyndighetsförvar och häktning enl. II Nbr §2 /2/st 6 /sex/ månader och 7 /sju/ dagar, som den anklagade har suttit häktad.

Avräkning av frihetsberövandet påbörjas från första dagen av frihetsberövandet, avräkning av tiden för förlusten av medborgerliga och politiska rättigheter påbörjas från dagen när frihetsberövandet upphör.

Den anklagade är skyldig att ersätta statskassan enligt §480 20 forint, samt senare uppkomna brottsmålgifter, men särskilda rådet enligt 1980 XLIII

§4 förklarar det oindrivbart.

Särskilda rådet förordnar slutligen enligt Nbr §52 att efter att domen har vunnit laga kraft skall Folkåklagarmyndigheten i Budapest, nr Nü 552/1948, Statsskydd Myndighet (ÁVH) nr Ávo.Nü. 574/1948, (O.B.Ny.H), (H.M. Kat. Pol. Osztály), Bostadsmyndigheten, Markpretendentmyndigheten, Finansmyndigheten i Budapest meddelas samt för registrering Borgmästaren i Budapest meddelas.

Motivering

Folkdomstolens särskilda råd har enligt huvudförhandlingen, enligt den åtalades uttalande samt de redogjorda handlingar fastslagit följande sakförhållande:

Den anklagade skrev till sin vän László Csabai till Bánhorvát 14 januari 1948 ett brev som är det i åtalet angivna och i polisförhör ord för ord återgett. Han skickade det och polisen hittade det i samband med en husrannsakan. Den åtalade har erkänt att han skrivit ovannämnda brev.

Den anklagades handling uppfyller i dispositionsdelen brottets sakförhållande att han därmed har uppviglat till hat mot den demokratiska statsordningen...

*

Det svenska kommunistpartiet demonstrerade sin lojalitet gentemot Moskva när Sovjetunionen invaderade Ungern 1956. Den ungerska regeringen hade beslutat att landet skulle lämna Warszawapakten, ett beslut som ogillades av Moskva. Efter hårda strider mellan ungerska demonstranter och sovjetiska trupper var kommunistdiktaturen återupprättad i landet. Premiärministern, Imre Nagy, greps och avrättades.

De svenska kommunisternas tidning Ny Dag försvarade den sovjetiska inmarschen och hävdade att den hade räddat Ungern från fascism och kontrarevolution. Enligt partiorganet hade de sovjetiska trupperna ingripit ”på den ungerska regeringens begäran ... till skydd för den lagliga ordningen”. Partiledaren Hilding Hagberg hävdade att ”Sovjet räddade freden”. C-H Hermansson instämde: ”Sovjettruppernas ingripande var ... ett stärkande av freden i Europa”.

Zoltán Cséplö cirka tio år efter avtjänat fängelsestraff (1960)

Öde utan nåd

Ryssland har genom åren ingripit i Polens affärer. Gjorde de det också den 10 april, när en stor del av den polska politiska ledningen omkom i en flygkrasch i Smolensk? Spekulationer och konspirationsteorier frodas. I Georgien har det sagts att ryska soldater sköt ihjäl dem som överlevde kraschen. Men vad vet vi egentligen? Vad kan

Polen har hemsökts av ett onådigt öde. Hur kunde det som inträffade 10 april 2010 hända? Fick president Lech Kaczyński flygplanet att landa på militärflygfältet Severnyj och inte i Moskva eller Minsk till varje pris, för att hinna i tid till den arrangerade minnesstunden? Varför klarade de ryska trafikledarna inte av att tala med polackerna på engelska, som överallt annars i världen? Det visade sig att de polska flygarna talade ryska väldigt bra... Det var alltså ingen språkförbistring som var felet. Och konspirationsteorin faller enligt min mening nog bland annat för att Lech Kaczyński inte hade förutsättning att vinna i höstens stundande presidentval. Han kunde inte hoppas på omval. Det fanns ingen riktig anledning att "plocka bort" honom.

Den lördagsmorgonen omkom hela det polska ledargarnityret. På väg till Katyń, där Stalin och Beria för 70 år sedan likviderade hela den dåtida polska eliten. Officerare tillsammans med de i NKVDs fälla fallna "socialt farliga elementen".

I sin bok *Na Nieludzkiej Zemi* (Det Omänskliga Landet) beskriver Józef Czapski att han vid årsskiftet 1941/42 på uppdrag av den exilpoliska regeringen under Vladislav Sikorski fruktöslöst i Moskva och Kujbysjev efterforskat, vart de tusentals polska officerarna tagit vägen. Stalin och Beria tryckte mycket ovilligt fram att dessa officerare säkerligen (!) lyckats fly från det isiga Kolyma till Manchuriet. Kinas nordöstra del som då var japanskt protektorat. Det var ett öppet hån.

Jag tittade i Stortysklands propagandatidning Signal från 1943, numret från 2 juni. På fyra helsidor med foto och text: Dokument Katyn. Opfer der Sowjets.

Där bredvid är publicerat ett protokoll av en internationell kommission som under-

teknades den 30 april 1943 i Smolensk. Av tolv experter och ledamöter från Belgien, Bulgarien, Danmark, Finland, Italien, Kroatien, Holland, Tjeckiska/Moraviska protektoratet, Rumänien, Schweiz, Slovakien och Ungern.

Vladislav Sikorski begärde förklaring från Moskva. Kreml ryckte av alla band med Polens exilregering, med fradgande mun. Och när Sikorski blev för krävande, omkom han 4 juli 1943 då hans flygplan störtade i Medelhavet vid Gibraltar. Ödet?

När Sovjet återfick Smolensk totade Kreml ihop en egen kommission som sysset sig med att försöka bevisa att de polska krigsfångarna, som inte hunnit evakueras bakåt, blev skjutna av tyskarna.

Detta, gripet ur luften, höll Sovjetunionen i kraft ändå tills Gorbatsjov kom till makten.

I slutet av 1969 gjorde Brezjnev nya odrägligheter. I Vitryssland restes ett grandios minnesmärke i en by som hette Chatynja, vars namn fonetiskt påminner

frank.gordons@contra.nu

om Katyń. Dit började man ta delegationer från Väst. Man började säga att Hitlers folk demolerat bygden genom att bränna hus, i vilka bygdens bönder trängts in. Det var sant. Men Chatynja var ändå inte Katyń. Efter Sovjets sammanbrott klargjordes att det nog skjutits och bränts där. Men att det inte varit tyska Wehrmachts soldater, utan ukrainska polismän...

Ryssland har haft många gamla avräckningar med polackerna. Dagens storryska chauvinister förmår intill dags datum inte glömma eller förlåta att polackerna för 400 år sedan jämnt 1610 var i Moskva och där installerade "sin man" på tsartronen.

Polackerna har i sin tur inte glömt sitt rikets undergång, då det 1772 till 1795 inträffade tre delningar av Polen, då Ryssland tog för sig största kakan.

Polackerna gjorde uppror två gånger. 1830 och 1863. Om det andra upproret berättade farfar strax innan Andra världskriget. När han var förstaklassare och bodde i byn Pumpjauni med sin familj, red upprorsmännen i sporrsträck genom och viftade med sina svärd...

Även om KGBs förste kommandant var polacken Felix Dzerzjinskij, så hade inte Stalin speciell tilltro till polacker. I följd

av det kejsrerliga Tysklands kapitulation och Polens förnyelse av självständigheten i november 1918 blev det krig mellan det sovjetiska Ryssland och Polen. I augusti 1920 led Röda Armén vid Warszawa portar nederlag. Den röde kommandanten och polacken Tuchachevski skyllde på Stalin, som inte kommit honom till undsättning med sina förband från fronten vid Lvov i söder.

Stalin fick ställa denna groda. Men han förlät inte Sikorski, som nu räknades som ett under och Warszawa hjälte. På sin konkurrent Tuchachevski hämnades han då han lät skjuta honom under de stora utrensningarna. 1938 lät Stalin inte endast utföra utrensningar mot de lettiska Röda Skyttarna, utan också en mycket vidare avräkning med de polacker som bodde i Sovjetunionen. Bland de 100.000 offren fanns den kände sovjetiske författaren Bruno Jasioński. Samtidigt likviderade Stalin det polska kommunistpartiet, för han sade att det var "förgiftat av trotskister".

Man kan också minnas augusti och september 1944, då Sovjets krigsmakt befann sig på floden Wisłas östra strand och sysslolösa tittade på hur Warszawas väpnade upprorsmän förblödde. De som varit trogna sin exilregering i London.

Det hela var eftertanke värt och sorgligt, att notera att bland de omkomna den 10 april fanns Richard Kaczarowski. Den siste polske presidenten från exilregeringen i London, som 22 december 1990 till Lech Wałęsa lämnade ifrån sig sin fullmakt, spira och sina sigill, då Wałęsa valdes till det förnyade, demokratiska Polens president.

Det finns en till tragisk aspekt på händelsen 10 april 2010. Den skulle inträffa, just när bägge premiärministrarna Donald Tusk och Vladimir Putin var överens om att ett nytt blad skulle skrivas i de polsk-ryska relationerna.

Det finns datum som ger kalla kårar. Som 28 juni 1914, då Österrike-Ungerns tronarvinge Frans Ferdinand i Sarajevo sköts. 22 november 1963 i Dallas, då John Kennedy blev skjuten. 11 september 2001 rasade två torn samman i New York. Man hoppas verkligen att den 10 april 2010 inte kommer ge ödesdigra följder.

Översättning från lettiska: Janis Vikmanis

BOK-NYTT

Nazismen i Sverige

Stellan Bojerud var tidigare en flitig debattör i försvarspolitiska frågor och han har varit huvudlärare i militärhistoria vid Försvarshögskolan i Stockholm. Numer är han pensionär.

Bojerud har nyligen publicerat en liten och lättläst bok med titeln *Nazismen i Sverige 1924–1925*. Bokens huvudbudskap är att nazismen i Sverige var en högst marginell företeelse. Samt att nazismen i media och litteraturen vid olika tillfällen slagits upp med braskande rubriker, men med tunt innehåll.

Bojerud går på ett förtjänstfullt sätt igenom några av de värsta verklighetsförvrängarna, och särskilt Tobias Hübinette och Bosse Schön får veta att de i sin publicistik är ute i ojord väder. Dokumentationen beträffande Hübinette är onekligen förödande och vi har vid tidigare tillfällen skrivit en del om denne märklige man i *Contra*. Hans långa listor av "avslöjade"

nazister omfattar många av landets främsta anti-nazister. Ett exempel: Israel Holmgren, dömd för tryckfrihetsbrott för att ha gett ut den avslöjande boken "Nazisthelvetet" finns med på Hübinettes lista. Holmgren var åtalad för innehållet i boken, men dömdes enbart för titeln! Domstolen tyckte väl att den funnit en märklig kompromiss mellan att gå tyska påtryckningar till mötes och samtidigt försvara yttrandefriheten, Holmgren gav omedelbart ut en innehållsmässigt oförändrad version av sin avslöjande bok med titeln "Nazistparadiset". Nazist hos Hübinette.

I mytbildningen kring nazismen ingår att den skulle ha varit särskilt märkbar inom polisen och försvaret och att säkerhetspolisen mer skulle ha jagat kommunister än nazister. Så var det inte. Polisen höll god uppsikt över såväl nazister som kommunister i samband med Andra världskriget. Bägge grupperna hade ju sympatier som låg hos en potentiell militär fiende.

Säkerhetstjänsten sammanställde den 4 november 1942 en förteckning för "krigsfall Tyskland" som omfattade personer som skulle omhändertas vid ett krigsutbrott. Den omfattade personer som man ansåg skulle kunna gå fiendens ärenden och omfattade 939 tyska medborgare, 47 norska medborgare som sympatiserade med Quisling och 891 svenska nazister. Sammanlagt hade säkerhetstjänsten listor på 13 000 nazister, men hälften av dem var personer som vid något enstaka tillfälle köpt partilitteratur (det kunde ju mycket väl vara antinazister som önskat informera sig). Bojerud menar att registreringen måste ha varit effektiv för i valet 1944 fick de två nazistpartierna

Svensksocialistisk Samling och Sveriges Nationella Förbund sammanlagt 8 023 röster.

I augusti 1942 ansågs det finnas 101 poliser med nazistiska sympatier i den svenska poliskåren

Inom försvaret fanns det enligt en kartläggning av ÖB 78 anställda nazister, varav 43 var stamanställda underbefäl (furirer m m). Dessutom 341 värnpliktiga. Den samtidiga sammanställningen av kommunister visade på 20–25 underbefäl och över 3 000 värnpliktiga.

Så fortsätter Bojerud med detaljerade granskningar av hur obetydlig till antalet nazismen var i Sverige. Men visst utgjorde den en nationell säkerhetsrisk och det agerade myndigheterna på. Både nazister och kommunister var potentiella landsförledare. Övervakningen kan nog med dagens utgångspunkt framstå som väl långtgående och många kommunister har ju framfört sentida klagomål. Nazister, som drabbades av precis samma övervakning, har hållt tyst.

C G Holm

Stellan Bojerud: Nazismen i Sverige 1924–1945. Sivart Förlag.

CONTRA

3 1985...

Contra gav ut en ny bok med titeln "Moskva och terroristinternationalen". Författare var Bertil Häggman. Boken behandlade Sovjets och då i synnerhet KGBs inflytande på olika terroristorganisationer runt om i världen. Då handlade det om bland annat Baader-Meinhof-ligan i Tyskland, men en spindel i nätet var den palestinska terroristorganisationen PLO.

Vi berättade om hur protesterna mot skatterna i USA ibland tog sig våldsamma uttryck. Åter-

kopplingen var tydlig, USA föddes som nation ur en skatteprotest mot den engelske kungen. Idag, tjugofem år senare, har temat återkommit i form av "tea party"-rörelsen. Den är dock betydligt fridsammare än de våldsamma metoder vi berättade om 1985.

Två av de borgerliga partiledarna, Thorbjörn Fälldin (c) och Ulf Adelsohn (m) svarade på Contras fråga om inställningen till fortsatt u-hjälp till den kommunistiska diktaturen i Vietnam

(som just genomfört en militär offensiv i Laos och Kambodja). Fälldin lovade att ställa upp på Contras krav om en avvecklingsplan för u-hjälpen till Vietnam. Allan C. Brownfeld tog upp socialismen som ett brott mot mänskligheten. Det handlade inte om de massmord som socialistiska regimer gjort sig skyldig till utan i det slöseri med jordens begränsade resurser som det socialistiska ekonomiska systemet innebär.

...för tjugofem år sedan